

Forumul studențesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul X ● nr. 1 (73) ianuarie 1982 ● 16 pagini ● 2 lei ●

CEAUȘESCU - unitate, pace, libertate!

1371 83

Cuvînt de cinstire

Gîndul nostru duce snopii-albaștri-ai lunii
Din ochii cei limpezi pînă în amurg —
Și tresaltă tandru depărtarea lumii.
Clipa uriașă-n care zorii curg.

Ianuar pe zare cheamă cîntul ierbii
Lîngă țărnul celui mai mare Cuvînt —
Și lumina-și mîină-n cîrduri blinde cerbii,
Cu argint în coarne Țara colindînd.

O, ceasurile zării sînt amfore bogate
Cu rodia stelară în mîini de făurari.

Această Zi e ființei și gîndurilor toate
Izvor de măreție în pașii temerari

E CEAUȘESCU — Omul ce adînc
întruchipează

Voința de dreptate și pace-a națiunii,
El ne-implinește crezul precum

atomii-n rază,
Să nu mai fie beznă pe depărtarea lumii.

NICOLAE DOLANGA

ȚARA ÎȘI PRIVEȘTE CHIPUL

Un bărbat și o țară, un bărbat și un partid pentru oameni, un arc de triumf, acela al unirii și unității care se consființesc reciproc, lăsîndu-ne, pentru eternitate, drept simbol, dreptul de a fi oameni și a nu rămîne în uitare, în neant. Categorie sîntem — prin el, veriga de care, firesc, se leagă cele anterioare și cele imediat următoare, generațiile care ne-au precedat, generațiile care ne succed. Nu este oare extraordinar că nu sîntem numai noi cu noi, și — atît, răspunderea noastră exercitîndu-se, atît de democratic, în trei dimensiuni: prezent, trecut, viitor! Ca un „bună ziua” rostit nu aiurea pentru a ne asigura supraviețuirea din nepot în nepot, ci rostit într-o idee simplă, dar imens de cuprinzătoare, pe cărări de munte cînd întîlnești un necunoscut drumeț ca și tine pe căile Timpului și, invariabil, ale Spațiului. Cîtă imensitate! Un porumbel, o ramură de măslin, un suris de copil, o iederă însemnînd primăvara în plină iarnă, un sin de mamă alăptînd un prunc, o mîină prinzîndu-se în alta precum zalele lanțului atunci în nevoie, o sămînță aruncată nu oricum în brazdă, o rază de soare, o frumoasă planetă albastră — tot atîtea simboluri pentru o singură și atît de necesară șansă: Pacea, ca suprem simbol pentru existență, pentru o incredibilă forță de a face ca voința noastră să se întrepătrundă reciproc pînă la confundare.

Simplu, natural — necesitatea Păcii în noi, lingă noi, în jurul nostru istoric. Unirea și prietenia și viața și puterea din noi. Și toate acestea transmise răspicat lumii întregi de omul care s-a născut în miez de iarnă, în anotimpul cînd înțelepciunea pregătește din semințe roadele viitoare. Să știi atît de bine să dezgheți și să dezlegi baierile sufletului și cugetului românesc, să faci ca acele cîntece auzite altădată în șoaptă și pe ascuns de la părinți și de la bătrîni noștri să reinvie sub o neasemuită strălucire — iată nu numai curaj revoluționar ci, mai ales, o opțiune a unui mare bărbat pentru o istorie vie, cuprinzătoare, pentru o epocă care ne

GEORGE DINU

(Continuare în pag 3)

Primăvară în plină iarnă

Se spune despre tabăra de iarnă de la Eforie Nord că e extraordinară, grozavă ș.a.m.d. Un mit al vacanțelor de iarnă studențești. De unde și bătaia pentru biletele care ofereau cele două săptămâni de primăvară pe litoral. Afișele nu prea mari și nici prea colorate, dar expuse în locuri umblate mult, grăiau despre condițiile excelente ale unei vacanțe la mare pe un preț redus la jumătate (642 lei), în stare totuși să-ți asigure un loc la un hotel de categoria întâi, la o piscină, o saună și un tratament pe măsura necesităților. Așa că te băteai pentru biletul acela luminos și te bucurai să ajungi cu el în buzunar.

În seara de 22 decembrie 1981, în fața informațiilor din gara Timișoara, se adunau peste o sută de studenți localnici, toți veseli, nerăbdători să înfrunte un drum de peste 10 ore cu trenul și să se vadă la mare. Dar, din gară deja încep surprizele: șapte studenți află că au fost „rași” de pe liste. Bineînțeles, protestează: cum adică nu mai pot merge? Doar au în buzunar chitanțele care le dau dreptul să ajungă acolo unde doreau. Și dacă au fost suspendate câteva locuri, de ce tocmai ei? Păi, li s-a răspuns (nu fără jenă): cei de aici, de la Timișoara, care au făcut înscrierile s-au grăbit puțin și au acordat șapte locuri în plus, neconfirmate de București ulterior, așa că în final s-a revenit asupra hotărârii și, cu tot regretul, șapte inși nu mai pot merge. Se mai întâmplă, nu-i așa? Deci, speranțe năruite în gara de nord. Surprize mai mari au avut cei care au putut fi anunțați numai în tren. Dar, era prea târziu, trenul plecase.

Trepte spre soare...

(Foto: ANGELA BOCANCEA)

Limbaajul, prin care, pentru simplificarea, vom înțelege atât limba ca sistem de semne și reguli generale de operare cu ele, cât și modul în care fiecare membru al unei comunități umane și le însușește și le folosește în activitatea sa, constituie un fenomen social extrem de complex. Nu este, de aceea, surprinzător faptul că el a devenit un obiect de cercetare multă și interdisciplinară, ce intră în sfera de preocupări a unor discipline foarte diferite, începând cu lingvistica, continuând cu psihologia, etnologia, matematica și informatica, și terminând cu logica și filozofia. Terminând este un fel de a spune, pentru că, în realitate, logica, ontologia și gnoseologia au acordat o mare atenție limbajului încă din perioada antichității. Iar azi, această atenție a devenit atât de mare, încât o întreagă mișcare filozofică, relativ neunitară, cu o extrem de mare răspândire, mai ales în țările anglo-saxone, denumită filozofie analitică, și-a făcut din limbaj obiect de analiză aproape exclusiv.

Pentru logică cercetarea limbajului este foarte importantă deoarece gândirea, cu formele și legile sale, ca obiect propriu-zis al logicii, nu poate fi cercetată direct; ea nici nu există ca o realitate spirituală în sine, ci apare și funcționează prin intermediul limbajului, care constituie învelișul său material și realitatea sa nemijlocită. Tocmai de aceea, cercetarea din punct de vedere logic a gândirii nu se poate realiza altfel decât luând ca obiect direct un anumit limbaj în care ea se obiectivează. Astfel, logica generală, clasică, s-a constituit prin cercetarea unor limbaje naturale, logica matematicii — prin construcția și analiza unor limbaje artificiale, simbolice, logica științei — prin cercetarea limbajului științific.

La baza transformării limbajului în obiect de analiză logică stă ideea că între formele gândirii și expresiile lingvistice se află atât o unitate, cât și o opozi-

ție. Noțiunile se exprimă prin cuvinte, judecățile prin propoziții afirmative și negative, raționamentele prin fraze; de asemenea, limbajul participă la constituirea ideilor, la comunicarea lor interumană și la dezvoltarea lor, ceea ce relevă unitatea dintre gândire și limbaj. Pe de altă parte, însă, se constată că una și aceeași idee poate fi exprimată prin cuvinte diferite (sinonime), una și aceeași expresie poate, mai ales, expresiile lingvistice se pot referi atât la ceva diferit de ele, cât și la ele

LIMBAJUL - OBIECT AL ANALIZEI LOGICO-FILOZOFICE

insele, ceea ce evidențiază existența unei anumite opoziții între gândire și limbaj. În această opoziție constă posibilitatea unor grave dificultăți apărute în calea gândirii și cunoașterii, cum ar fi sistemele datorate fenomenului de omonimie paradoxale logico-semantice datorate confuzării nivelurilor de limbaj, anume, limbajul — obiect și metalimbajul. Atita timp cât aceste dificultăți reprezentau un prilej de amuzament și subtilități oratorice, cum era cazul în perioada antichității, situația nu constituia o problemă gravă; ea a devenit, însă, o asemenea problemă pe măsura dezvoltării cunoașterii științifice, îndeosebi în secolul nostru, când înseși fundamentele științei în primul rând ale matematicii, erau amenințate de tot felul de dificultăți logice de tipul paradoxelor logico-semantice și matematice. Acum s-a impus cu toată seriozitatea analiza logică a limbajului științei, cu care prilej s-au constituit discipline noi, cum ar fi matematica, logica științei și semiotica.

Pentru rolul său deosebit în cunoașterea, limbajul a devenit un interesant obiect de reflecție pentru gnoseologie și epistemologie. S-a constatat de multă vreme că prin intermediul său se înscriu toate generațiile noi, că expresiile limbajului depozitoare și purtătoare de informație cognitivă și un limbaj bine construit pot contribui enorm la dezvoltarea și optimizarea cunoașterii. Se știe, de pildă, cât de important este

limbajul simbolic al matematicii pentru efectuarea diferitelor operații și demonstrații matematice, imposibil de realizat în limbajul natural, sau ce rol joacă limbajele de programare în prelucrarea automată a informațiilor cu ajutorul mașinilor de calcul. Și cum matematica se aplică în mai toate științele care au atins un suficient grad de dezvoltare, se înțelege ușor importanța limbajului simbolic pentru dezvoltarea cunoașterii științifice în general.

Dar limbajul s-a bucurat de o atenție specială și din partea celor care s-au preocupat cu problemele ontologiei. Îndeosebi cu aceea a ontologiei umane. În acest caz, s-a pornit de la premiza că ei

reprezintă o trăsătură esențială și definitorie a omului și s-a ajuns la concluzia că cercetarea sa este în măsură să arunce o lumină relevantă asupra existenței umane.

Este drept că unii dintre reprezentanții filozofiei analitice au păcătit în această privință, reducând întreaga problematică a filozofiei la încurcăturile produse de întrebarea inadecvată a limbajului. Dar deși problematica filozofiei are origini mult mai diverse, nu se poate contesta faptul că existența și întrebarea limbajului generează o autentică problematică filozofică. El ține de modul specific de a fi al omului, de raporturile sale cu lumea în general, de posibilitățile înțelegerii interpersonale. Dar, mai ales, limbajul este solidă cu viața omului în sensul cel mai profund al cuvintului. El nu se reduce la un anumit sistem de semne și reguli de operare cu ele, ci se integrează, cum spunea filozoful și logicianul austriac L. Wittgenstein, în formele de viață ale omului. De aceea, pentru descifrarea limbajului, nu sînt suficiente analizele sintetice și semantice, ci se impune cu necesitate și analiza contextelor sociale practice în care el se constituie și funcționează. În plus, așa cum au dovedit mai mulți cercetători, deși unii au exagerat în acest sens, limbajul este și purtător al unei anumite concepții despre lume care, raportată la limbajele naturale, cotidiene, se prezintă sub forma diferitelor mentalități ale oamenilor.

Există, deci, suficiente motive pentru a conchide că analiza logico-filozofică a limbajului, atunci când evită exagerările într-o direcție sau în alta, conduce la rezultate valoroase, atât pentru cunoașterea și înțelegerea lumii și a omului, cât și pentru integrarea optimă a omului în lume, pentru transformarea acesteia conform năzuințelor și idealurilor omului.

conf. dr. CONSTANTIN GRECU

GINDURI STUDENȚEȘTI, revistă a studenților din Tîrgu Mureș, reprezintă, în stadiul în care se află, o inițiativă valoroasă care și-a găsit în mod fericit drumul spre împlinire. În ultimul număr (1981, septembrie), inimosul colectiv de gazetari în frunte cu George Gulie a reușit o interesantă incursiune pe verticală în viața și atmosfera studențească a centrului universitar, materialele cuprinse în patru pagini purtînd pe alocuri aureola priceerii gazetărești. Dincolo de interesul viu pe care-l trezește în rîndul cititorilor, publicația studenților din Tîrgu Mureș este și o pledoarie pentru ideea că se poate. Chiar și mai mult.

DANIEL BUMB

Cititorii au cuvîntul

Dorind ca revista noastră să fie cit mai studențească, am întreprins un sondaj de opinie printre colegi, cititorii și judecătorii noștri. O facem ca pe un gest de sinceritate, atât față de cei spre care se îndreaptă munca noastră, cât și față de noi înșine.

Ancheta este totodată și o invitație lansată cititorilor de a colabora mai strîns și mai deschis cu revista, de a-și manifesta opțiunea pentru o problematică sau alta.

- Ce părere aveți despre Forum?
- Ce-ați dori să găsiți în revistă?
- Ce vă place și nu vă place la ea?
- Ce sugestii ne dați?

Iată câteva dintre întrebările pe care le-am pus colegilor noștri.

— Revista cuprinde probleme destul de studențești. Încearcă, și uneori reușește să puncteze elemente esențiale din viața noastră: autogospodărirea, viața de cămin, adică „amănunte” esențiale pentru noi și în care ne găsim implicați. (Dordea Liliana, anul III I.S.E.).

— Cred că nu ne exprimă suficient viața. E o revistă puțin standardizată, ridicînd mereu aceleași probleme: a venit sesiunea, a plecat sesiunea. Apăr pretențioase pagini de cultură, nestudențești, sau insuficient explicate. Aș sugera o înviorare cu interviuri la zi cu sportivii, despre viața și munca lor. (Pușcaș Maria, an IV I.S.E.).

— Cum e „Forumul”? Superb. Bineînțeles nu în totalitate! De exemplu prezentările balurilor bobo-

Anchetă realizată de:
HORIA DULVAC, FLORIAN MIHALCEA,
MIHAI MINEA, EUGEN IONIȚA

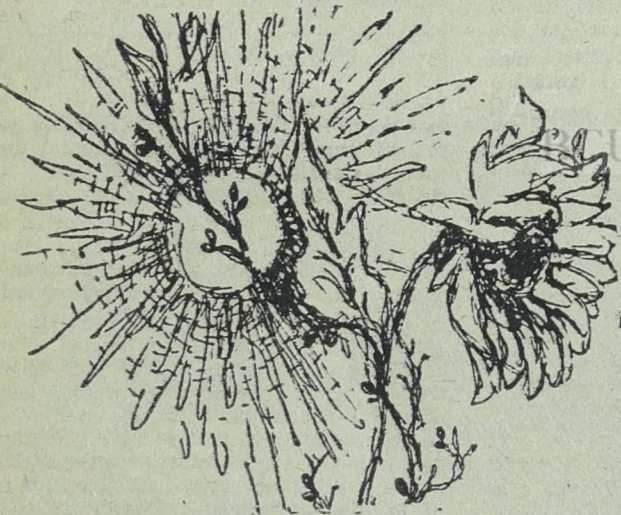
(Continuare în pag. 5)

Tara își privește chipul

(Urmare din pag. 1)

amintește că a început într-o vară, acum 17 ani, atunci cind ne-a propus - avertizindu-ne vizionar - să nu hrănim un elan supus cituși de puțin eroziunii sau impregnat de prejudecăți, să ne debarasăm de dogme și să îmbrățișăm un spirit cit se poate de nou, revoluționar; să pășim cu încredere spre un viitor care ne stătea în putere și pe care trebuia să-l curățăm de unele practici pasagere, dindu-i tonusul său cel real, acela al muncii și gândirii pentru țară, pentru oameni.

Țara, își privește cu drag chipul, pentru că bărbatul din fruntea sa îi oferă, ne oferă, o pildă strălucită de dăruire, de angajare devotată în slujba idealurilor poporului, a cauzei socialismului, aducându-și o contribuție deosebită la toate marile cuceriri ale acestei epoci. Incontestabil acești 17 ani - răstimpul ce a trecut de atunci de la investirea sa cu cele mai înalte răspunderi în conducerea partidului și statului - sînt cei mai rodnici, mai denși în împliniri din întreaga noastră istorie, anii în care dezvoltarea economico-socială a cunoscut un dinamism fără precedent, în care au fost obținute remarcabile realizări în toate domeniile; anii în care o vie activitate internațională - slujind cu o exemplară consecvență țelurile libertății, independenței, păcii și înțelegerii între popoare - a ridicat la cote fără precedent prestigiul internațional al României socialiste. Este o realitate ilustrată de însuși numele pe care Țara l-a conferit acestor rodnici ani de istorie nouă - „Epoca Ceaușescu”. Mereu cu gîndul la oameni, omul de o aleasă omenie, de o exigență revoluționară în numele încrederii în forțele fiilor acestei țări ne-a îndemnat, chiar și cu prilejul solemnității prilejuite de aniversarea zilei sale de naștere, să îndrăznim mai mult, să țintim mai sus, să nu ne crutăm forțele, pentru a pune întreaga noastră capacitate în slujba intereselor vitale ale națiunii. În cei 17 ani România a devenit o țară industrial-agrară cu o puternică bază tehnico-materială, cu relații de producție și sociale socialiste înaintate, cu un sistem organizațional ce potențează una dintre cele mai originale și reale viețuiri democratice, niveluri superioare și ritmuri înalte de productivitate a muncii sociale, creșteri economice și moduri de trai material și spiritual dintre cele mai avansate în raport cu potențialul economic de care dispune în prezent România - pînă nu demult țară în curs de dezvoltare - și cu eforturile susținute pentru a asigura economiei naționale un dinamism înalt și o perspectivă rapidă de creștere.

Făurind o democrație politică, economică și socială de tip nou tovarășul Nicolae Ceaușescu a formulat imperativul de „a transforma cantitatea într-o nouă calitate”, acțiune ce și-a găsit reflectarea în concepțiile și tezele noi ce dau substanță noului mecanism economico-financiar. Și tot asemenea comandamente majore au inspirat recentele măsuri privind întărirea autoconducerii și autoaprovizionării teritoriale, stimularea producătorilor agricoli, proiectul legii retribuiri muncii în unitățile agricole cooperatiste, măsuri menite să determine valorificarea tuturor posibilităților de sporire a producției.

Sufletul din sufletul poporului său acest om pentru oameni intrunește nu numai calitatea de a aparține neamului său, ci în același timp și pe aceea de a fi al întregii umanități. Într-un apel de conștiință, cu o extraordinară pildă întru apărarea păcii, a dreptului tuturor la o dezvoltare liberă și demnă! Propunind lumii întregi potențarea elementelor de speranță și contracararea acelora de incertitudine și îngrijorare președintele României socialiste a oferit de-acum concret posibilitatea fiecăruia de a trăi cum dorește, de a se gospodări după voia sa, după visurile sale. Sîntem, iată în sfîrșit, în prezența unei adevărate carte a încrederii, destinderii și constructivității.

Țara își privește chipul. Un om printre oameni, un om pentru oameni, un erou al păcii! Țara își privește chipul. Acum, în ianuarie - dintotdeauna întemeierea de speranțe pentru rodnicia anului. Țara își privește chipul în construcția omului pentru țară și a țării pentru om. În unitate de gînd și simțire românească, în conștiință, în cutezanță, în atomul mirabil al clipei pentru suprema valoare - valoarea umană.

Țara își privește chipul acum în ianuarie! Într-un vibrant omagiu și-ntr-o strămoșească urare, precum este statomica vibrare a chemării omului între oamenii acestui pămînt pentru pace, muncă, libertate. Într-un singur glas, Alma-Mater-Timisensis rostește președintelui țării dragostea sa tină și toată bucuria pentru că iubirea lui se cheamă România.

TELEGRAMĂ

TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU
SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI
COMUNIST ROMÂN,
PRESEDINTELE REPUBLICII
SOCIALISTE ROMÂNIA

Mult iubite și stimate
tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU

Investind în sărbătorirea zilei Dumneavoastră de naștere semnificații izvorite din sentimentul de organică asumare a destinului istoriei noastre, cadrele didactice, studenții și personalul angajat din Centrul universitar Timișoara se alătură întregului popor spre a-și reafirma convingerile ferme cu privire la justetea cauzei Partidului Comunist Român: înaintarea României spre comunism.

Sub directa Dumneavoastră conducere, munca depusă de cadrele didactice și studenții din instituțiile de învățămînt superior pentru modernizarea

școlii românești s-a concretizat în forme de predare și cercetare integrată, eficientă și competitivă. Gîndirea Dumneavoastră politică stă la baza conținutului învățămîntului nostru care pregătește specialiști pentru rezolvarea importantelor sarcini ce revin în etapele următoare industriei, agriculturii și științei românești.

Noi, cadrele didactice și studenții din centrul universitar ne angajăm să aplicăm și pe mai departe, cu fermitate și consecvență, ideologia Partidului Comunist Român, de a transforma în fapte indicațiile Dumneavoastră, de a fi neobosiți participanți la realizarea idealurilor mărețe ale poporului nostru, în etapele viitoare ale construirii comunismului.

Pentru neprețuita energie pe care o depuneți, dăruindu-vă cauzei poporului român în drumul său către comunism, pentru anii Dumneavoastră închinăți fără preget acestei cauze, vă urăm sănătate și ani mulți de viață, alături de tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, spre a ne conduce în continuare pe calea progresului!

COMITETUL DE PARTID AL
CENTRULUI UNIVERSITAR
TIMIȘOARA

În ianuarie, țara

Indrăgostit de zăpezi mereu voi mai fi,
Curate precum sufletele dulci, de copii,
În iarnă, parcă-i mai slobod frîul ideii,
În iarnă, mai șuieră cîteodată și vîntul.

Dragostea primăverii se răstoarnă în Ianuar,
În iarnă e-nceputul focului, blîndul,
În Ianuar se nasc oameni curați ca o floare de nenufar,
În Ianuar se deschide mai limpede gîndul.

În iarnă pămîntul în tihnă așteaptă
Să vină iarăși la noi primăvara,
Cu pruncii săi născuți la-nceputuri, în Ianuar,
Cu Bărbatul și Femeia cu vorbă-nțeleaptă,
Cu flacăra inimii lor, cu gîndirea lor dreaptă,
Veghind pacea țării din hotar în hotar.

COENELIU STURZU

Renaștere

În caerul iernii pribegesc doruri
Din taina colindelor răzbat zboruri.
De suflet încins în colb argintiu,
De rumegul tainului pămîntiu,
Căprioare se apropie prea tîrziu.
Tresaltă din omăt corul albastru
Al primului fir, din astru...

PETRU PACURARIU

Prietenilor noștri

O ECHIPĂ înzestrată cu mult har, din truda căreia frumosul devine transpus într-o limbă a adevăratei gazetării fiind scutit de hazardul translației care împiedică adesea circulația valorilor paginilor scrise. Cu un crez extraordinar ce ne oferă cotidian privilegiul unui adevărat cîntec pentru oameni, o sinceră pledoarie pentru forța cuvîntului cu ecou în conștiința cititorului.

O ECHIPĂ care și-a pus de la început viguros semnătura cu frenetică putere de rostire în sprîjinul nobilei meniri de cronicari ai prezentului socialist. Pentru noi un noroc excepțional că-i cunoaștem. Și o mare bucurie!

Cotidianul NEUE BANATER ZEITUNG (Noul ziar bănățean) împlinește la 1 februarie 1982 douăzeci și cinci de ani de la tipărirea primului său număr. La mulți ani! (Forum studențesc).

Dinspre mereu viu și istoric și mereu proaspăt, mereu prezentul nostru viitor! Cel care cu deosebire se-ntîmplă și care bate cu inima, cu tresărireă fiecarei secunde de față, în fiecare și cu fiecare din noi acum cînd mă gîndesc la casa din Brezoianu 13, unde veneam în vreme...

ESTUDIANTINA

mea studenției. O casă adevărată cu învățătură pentru ceea ce aveam să ajung mai tîrziu și cu o nemăitîlnită prietenie. Și omenie! O rampă de lansare a creației și deci a spiritului revoluționar. O școală unde am înțeles intîia oară ideea că rostul cel mai nobil al fiecăruia este subordonat țelurilor comune. O „facultate pentru toate facultățile”, unde cu Gigi Mîtroi, Nicolae Stoian, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Nicolae Dragoș, Adrian Dohotaru, Virgil Simion, Ion

Segărceanu, Mihai Tutulici, Tudor Octavian, Ion Cristoiu, Nicolae Dan Frunte-lău sau nea Bebe Marinescu am învățat să deslușesc ce înseamnă să slujești o cauză și ce a naibii este lupta cu propria-ți comoditate. Trecînd prin porțile timpului - timp, casa studenției mele, dar și a lui Teodor Bulza, Mircea Florin Șandru, Dan Ștefănescu, Ionel Tătaru, Cornel Nistorescu ori Ion Buduca, s-a mutat în Schitu Măgureanu 9 fiind, într-o firească evoluție, mai cu spirit intru-implinirea că a putea și a ști au devenit însemnele aceleiași vîrste, vîrsta de aur a tinereții.

Noi, cei de-aici, din acest spațiu de hirtie vorbită, ne inclinăm și adresăm cel mai frumos gînd spre toți acei care au citorit această „facultate” pentru toate facultățile” noastre. Fie ca „Viața studențească” să o aflăm mereu - sub semnul lui Gaudeamus igitur - ca o făclie, ca o adevărată casă cu suflet și cu multă prietenie. La mulți ani, pacea există - ce bucurie!

GEORGE DINU

COLEGILOR DE LA „VIAȚA STUDENȚEASCĂ”

Un salut prietenesc și urări de noi succese la strădania de a ne fi oferit, cu fiecare apariție, bucuria sincerei pledoarii pentru ceea ce înseamnă adevărata gazetărie. Și asta de 25 de ani! De-aici, din Timișoara, numai gînduri augure și credința că, scriîndu-vă în spațiul a citorva rubrici ce le-ați consacrat, veți afla încă un semn al prieteniei noastre. („FORUM STUDENȚESC”).

Teste

Miercuri, 17 XII 1981, zi de control la cantina Universității din Timișoara. Cei care și-au uitat indexul acasă pot însă mânca liniștiți dacă trec două probe eliminatorii:

1. Cine e decanul Facultății de filologie?
2. Care e numele decanului de an?

Dacă tăceai..

Dorind fără îndoială să ajungă filozof secretarul șef al decanatului Facultății de chimie, Florin Beceanu... tace. Adică refuză cu îndrăjire să dea orice fel de informații utile studenților, aceștia fiind dați afară și amenințați cu invariabilul „Ne mai întâlnim noi!”.

Topul codașelor

În fruntea listei grupelor codașe care fac de serviciu la cantina 1 a Institutului politehnic Timișoara se află V UT cu media 4,43 și V MF cu 6,40. Să fie uitat oare viitorii absolvenți noțiunea de autogospodărire?

Boboc vitregit

Elena Minciolu, recenta câștigătoare a concursului „mis boboc '81” de la Facultatea de zootehnie și medicină veterinară Timișoara, a primit un splendid coș cu flori și un boboc autentic. Bietul bobocel n-a avut însă parte de prea multe mingierii fiind repede abandonat în favoarea unui gîscan absolut. Sperăm ca viitorii pușori care vor aștepta îngrijirile Elenei să nu aibă aceeași soartă.

I. PIȚU

Dușuri scoțiene

E coadă la duș și vă grăbiți? Nici o problemă! Bunavoința studenților căminelor 2 C și 3 C e fără margini. Ei vă oferă dușuri scoțiene la orice oră, chiar fără comandă, singura condiție fiind să vă aflați sub ferestrele lor.

DORINA BAȘNIȚĂ

Borcane

Pentru securitatea studenților care circula pe lângă căminul 2/C propunem plantarea unor tăblițe indicatoare cu mențiunea: „Atențiune! Cad borcane!”

DUȘIȚA BAINȘCHI

Nocturnă

Mulțumim pe această cale participanților la Serile județelor (care ar trebui să se numească Noaptele județelor) și care la ore mici fac concurență programului de radio „Non-stop muzical nocturn”.

MONICA MARGINEAN

Știați că...

... fumul de luminare are efecte stimulative asupra intelectului? Cercetările în acest sens sînt făcute, discret, de electricianul căminului 21 C. În plină perioadă a parțialelor și a V.P.-urilor, acesta a tăiat curentul la camera 402, obligându-le pe locatari să învețe la lumina romantică a luminărilor.

Nereceptive la nou, studentele în cauză cer cu insistență „mai multă lumină”, atît la propriu, cît și la figurat...

ANCA POTOCEAN

Ancheta „F.S.” — Cercetare în filologie Probleme:

1. Traiectoria (evolutivă sau involutivă) cercetărilor studențești din domeniul științelor filologice în ultimii ani.
2. Măsuri privitoare la intensificarea lor.
3. Există o contradicție între programa universitară (supra)încărcată și inclinarea multor studenți către cercetare?
4. Condiția cercetătorului student
5. Prefigurări — cercetarea studențească în viitor.

Prof. dr. IGNAT F. BOCIORT

1. Elementul cel mai important în direcțiile pe care evoluează cercetarea științifică a studenților filologi din Timișoara este *indisciplinaritatea*. Drumul spre această perspectivă metodologică a dus, firește, prin transdisciplinaritate și multidisciplinaritate. Avem studenți care aplică în cercetarea literară sau lingvistică noțiuni ale teoriei sistemelor, ale teoriei modelelor, ale teoriei jocurilor strategice, ale teoriei informației. Atare perspectivă, mult mai aptă a fundamenta teoretică, se extinde. Există însă și cercetări tradiționale, utile și necesare, care reproduc, în mare, liniile pe care au mers și mai merg cu bune rezultate, cercetări istorico-literare și lingvistice.

O direcție nouă în cercetarea științifică din Timișoara este *interlingvistica* și *esperantologia*, unde, cantitativ și calitativ, studenții dețin, indiscutabil, primul loc pe țară: au elaborat, din 1976 pînă în prezent, peste 100 de lucrări pe care le-am prezentat nu numai la cercurile „Grigore C. Moisil — esperanto în știință” și „Esperantologia”, ci și la sesiuni locale, naționale și internaționale. Aproximativ 20 dintre aceste lucrări au apărut în țară sau peste hotare. Aș sublinia, în acest sens activitatea studenților Elisabeta Lacrima Dobre, Lucia Turmac, Mariana Cernicova-Bucă, Mihaela Zaharia, Geriinde Schmidt. Dintre absolvenții facultății trebuie amintite Luminița Boșca, Elena Preda, Clara Balint.

2) *Interdisciplinaritatea* perspectivei metodologice în lucrările studenților o explică, firește, prin prezența acestei dimensiuni în cursurile și seminariile pe care le frecventează și în presa de specialitate pe care o consultă. Direcția tradițională se explică în același fel. Prezența interlingvisticii și esperantologiei se explică prin avîntul acestor discipline lingvistice și într-un sens mai larg, culturale, în numeroase țări ale lumii, după ce, în sfîrșit, ideea limbii auxiliare internaționale a ajuns să fie înțeleasă măcar de către cei ce și-au luat răgazul de a-i analiza pînă la capăt adevărul. Firește, o explicație a succeselor studențești trebuie căutată și în pasiunea pe care o depun în munca de îndrumare cadrele didactice. Simt o datorie pentru mine de a cita în această ordine de idei pe colegul conf. dr. Cezar Apreotesei.

3) Conflict, contradicții, există pretutindeni, există și între o pasiune, care, se știe, este acaparatoare, și orice program obligatoriu. În mod ideal însă, programa universitară ar trebui să stimuleze pasiunea cercetării, iar aceasta din urmă să își caute rigorile în program. Nu știu dacă se întîmplă astfel în toate cazurile. Fapt este că pasiunea pentru cercetare reclamă conștiințiozitate în studierea problemelor, în timp ce programa școlară îl obligă pe student să stea 10 ore pe zi în sala de curs și de seminar. Personal consider încă nerezolvată contradicția între imperativul cercetării ca activitate practică și diferitele forme de supraîncărcare a programului de lucru al studenților.

4) Condițiile psihologice ale viitorului cercetător sînt cunoscute psihologiei creației, care vorbește de calități generale și de calități specifice. Dintre însușirile morale, intelectuale și de caracter aș sublinia necesitatea, curajul, optimismul (trebuie să crezi că se poate schimba lumea), setea de cunoaștere, capacitatea de a opera în universul ideilor. Este necesară putere de muncă. În epoca noastră, sînt necesare cunoștințe de specialitate și stăpînirea principiilor de gîndire ale disciplinelor metodologice. Încă Platon ne prevenea să nu ne aștep-

tăm la creații spirituale din partea unui tînar căruia nu-i place să filozofeze.

5) Sper că va evolua spre o tît mai puternică ancorare în problemele majore ale literaturii, ale limbii, respectiv ale științelor literare și lingvistice. Viața ne obligă tot mai mult să folosim în mod rațional timpul, de aceea sper că vor dispărea cercetări de tipul „ei și?”, adică cercetări care duc la concluzii hilare prin insignifianța lor. Facem cercetare nu pentru a ne afla în treabă, ci pentru a descătușa factorii progresului social.

Lect. dr. STELA MIREL

1. Nu cred că se poate aplica mecanic perspectiva evolutivă sau involutivă asupra interesului studenților pentru studiul mai adîncit decît cel necesar obținerii cunoștințelor predate sau cerute de corpul profesoral. Mai degrabă aș comenta interesul studenților pentru cercetare în relație cu spiritul promoțiilor. De obicei, cînd într-o promoție se reliefează un nucleu de tineri pasionați, peste ani, rezultatele vădesc latura evolutivă a aspectului.

Prin urmare, progresul, evoluția cercetării studențești se măsoară cu ceea ce urmează după ce tinerii cercetători nu mai sînt studenți. Tineri ca Gheorghe Jurma, Petru Haș, Viorel Boldureanu, Lucian Blaga-Alexiu, Brîndușa Armanca, Marian Odangiu, Vasile Popovici, Mircea Mihăieș, Sorina Ioanovici, Ioana Rauschan, justifică prin evoluție o atare realitate.

2. Cred în eficacitatea spiritului de echipă. Promoția în care a studiat Marian Odangiu și Brîndușa Armanca a fost marcată de un spirit de competitivitate individuală asociat cu unul de generație competitivă cu cele dinainte și după ele. Dar cred că verificarea după provine din voința individuală de a cerceta. În fine, pentru că ancheta doarește și cauze obiective cred că cel mai bun lucru făcut de decanatul facultății noastre pentru intensificarea cercetării studențești sînt volumele de cercetare și sesiunile comune ale cadrelor didactice și ale studenților.

3. Cred că da! Programa universitară trebuie să creeze o armătură de informații *dincolo* de care începe terra incognita. E un conflict aparent dar care produce studentului cadrul psihologic potrivit pentru abordarea metodelor celor mai noi. Uneori goana după metodologie cea mai nouă se transformă în teribilism, de cele mai multe ori fertilizează interesul pentru cercetare. Se reeditează la nesfîrșit ceea ce în Franța a apărut sub forma conflictului dintre „clasiici” și „moderni”.

4. Tenacitate, pedanterie, încredere în gîndul său, sete de informație. Și... să știe să-și împartă cele 24 ore ale unei zile în mod judicios și asigîndea, cele 7 zile ale săptămînii!

5. Credeți în oracole? Întrebarea aceasta obligă la reveniri asupra primei chestiuni. Aduag la răspunsul prim și faptul că am în vedere permanenta reînnoire a generațiilor de studenți pasionați! Evoluția cercetării studențești va fi marcată de metodologia modernă la care vor adera aceștia și... de cerberia cu care vor studia toată viața.

Lect. dr. ELENA GHIȚA

1. Cu certitudine se poate vorbi de un progres în cercetarea studențească, în sensul că studenții sînt în mai mare măsură conștienți de componenta creatoare și inventivă a activității lor. Dacă întotdeauna au existat studenți în stare nu numai să reproducă o sumă de cunoștințe, ci să gîndească sisteme de organizare a acestora, să interpreteze datele istoriei literare, să „producă” mijloace proprii de abordare a textelor, astăzi astfel de studenți știu ceva în plus: în ce moment e cazul să se înscrie într-un colectiv de cercetare, ce probleme să propună spre rezolvare. Acești studenți știu să-și pună întrebări în afară de cele la care li se răspunde la curs, stăpînesc tehnici specifice de lucru și

formulează concluzii surprinzătoare. Dar ei mai știu că o parte din preocupările lor intră în raza de acțiune a cercurilor științifice și folosesc din plin șansa, oferită lor de toate catedrele și disciplinele de a munci în adevărate „unități de învățămînt și cercetare”.

2. Studenții sînt foarte stimulați de sesiunile naționale ale cercurilor științifice studențești și de dreptul de a-și publica lucrările în volumele apărute anual la Facultatea de filologie începînd din 1975.

3. Cercetarea, prin definiție, devansează practica. Validarea cercetării noastre cu studenții, deveniți factori activi ai procesului de învățămînt, se face, între altele, prin îmbunătățirea programelor. Avînd un asemenea obiectiv, este de la sine înțeles că cercetarea nu este frînă, ci dimpotrivă, stimulat, de respectarea programelor. Dezacordurile față de un plan de învățare nu se pot justifica decît prin argumente temeinice izvorite dintr-un studiu adînc.

4. Prima condiție pentru un cercetător: să muncească. Să aibă încredere în el însuși și curajul confruntărilor.

5. În viitor se va accentua, probabil, caracterul interdisciplinar al activității de cercetare. Presimt că studenții vor avea o mai bună pregătire teoretică. Ceea ce nu pot însă prevedea se leagă de un fenomen devenit azi îngrijorător: volumul lecturilor. Un cercetător filolog, chiar cînd i se cere să opereze cu concepte abstracte și să elaboreze teorii, n-ar trebui, totuși, să citească mai puțină literatură decît un cercetător fizician.

DANIEL VIGHI

1. În urmă cu doi-trei ani cercetarea studențească de la Facultatea de filologie din Timișoara s-a desfășurat în bune condiții și în cîștig pentru studenții cercetători. Împreună cu colegii mei de an am beneficiat de cîteva cercuri cu o activitate vie. Printre ele: cercul de literatură română îndrumat de către lector dr. Iosif Cheie, cel de filozofie îndrumat de lector dr. Viorel Colțescu, cel de folclor îndrumat de lector dr. Vasile Crețu. Pe lângă aceste cercuri la care am participat și am prezentat împreună cu mulți colegi de-ai mei lucrări (Vasile Popovici, Marcel Tolcea, Sorina Ioanovici, Gheorghe Secheșan, Mircea Mihăieș, Valentin Vișan, Ioan Crăciun, Cătălin Isman, Tudor Dragomir) mai existau cercuri cu profil lingvistic, ca și cele ale catedrelor de franceză, engleză, rusă. Toate aceste cercuri, lucrările prezentate în cadrul lor, dezbaterile polemice, ne-au fost de real folos. Lărgirea orizontului cultural, familiarizarea cu redactarea unor lucrări științifice, precauția în argumentare, gustul pentru lucrul solid, bine scris, luat și reluat pînă la istovire au fost cîteva dintre cîștigurile membrilor cercurilor de atunci.

2. Publicarea muncii studenților cercetători în caletele litografiate sau chiar tipărite, ca și legătura mai strînsă între redacția culturală a revistei „Forum studențesc” și conducerea cercurilor mi se par măsuri care mai bune pentru intensificarea cercetării studențești.

3. Există fără îndoială un raport nefecit între programa universitară și timpul pentru studiu și cercetare. Există, de asemenea, o dozare disproporționată a disciplinelor universitare. Bunăoară, în timp ce economia politică este studiată mult peste necesitățile profilului de facultate, s-au restrîns literatura universală, istoria filozofiei, istoria artei, literatura română. Chiar clasicii literaturii noastre sînt studiați în ore puține sau sînt trecuți în sarcina orelor de seminar. Toate acestea afectează studiul, posibilitățile de informare ale studentului dăunînd implicit și cercetării studențești.

4. 5. Condiția studentului cercetător conține în termenii formulării ei și prefigurări ale cercetării studențești în general. Astfel o mai elastică (și discretă) înțelegere a studenților dotați pentru un anumit domeniu al cercetării ar putea fi o favorizare merită să ajute munca celui hotărît să rămînă în bibliotecă și să înfrunte excesele administrative de dragul cărților. Publicarea lucrărilor reușite, seminariile și colocviile științifice, locale și naționale, legătura cu revista studențească sînt, toate, condiții și obiective viitoare ale cercetării studențești.

Anchetă realizată de RADU CIOBOTEA

Restanțele — un fenomen mai puțin dorit și totuși frecvent. Având în vedere faptul că, deși „nu reprezintă nici o abatere de la disciplina universitară” (conf. dr. Grigore Silași), ele constituie totuși o reală problemă a vieții studentești, am inițiat o discuție cu câțiva din studenții și cadrele didactice ale anului III — E1, de la Facultatea de științe economice, pentru a încerca să aflăm cauzele și posibilele rezolvări ale acestui fenomen.

Ce spun studenții?

„...pregătire insuficientă și, cred eu, exigența exagerată a profesorilor” (Pogan Maria, nerestantieră)... „oboseala excesivă acumulată înaintea sesiunii” (Guleș Mihai, restanțier)... „un grad ridicat de ghinion (?)” (Șerban Cornelia, restanțieră)... „lipsa seminarilor, sau unele motive obiective...” (Buglea Adi, restanțieră)... „nu există scuze decât, eventual, pentru obți-

indrăzneală la cadrele didactice, pentru consultații...” (prof. dr. Constantin Poiană).

„Vinozați de restanțe sînt și studenții și cadrele didactice... Există cursuri deficitare... Seminarile trebuie să fie antrenante și nu sub forma unui examen perpetuu... Intervine uneori un fenomen al fricii studentului față de rezultat” (conf. dr. G. S.).

„Acest fenomen, din păcate permanent, se datorește nepregătirii ritmice și lipsei de interes pentru folosirea tuturor mijloacelor de instruire ca și aspectelor de inconștiență în procesul de pregătire...” (lect. dr. Ștefan Ivan).

Un rol esențial îl joacă și practica productivă, care, din păcate, „nu se face așa cum ar trebui, studentul nefiind preocupat să acumuleze; astfel aceasta se transformă într-o pierdere de timp, în care s-ar putea preda sau seminara materia” (prof. dr. Liviu Georgescu).

Confortul

și implicațiile sale

Studentele anului II — zootenie ce locuiesc la etajul IV al căminului 3 I.A.T. au „descoperit” o metodă inedită de producere a ceții artificiale: aprinderea „la înălțime” a gunoierului. Se evită astfel suprasolicitarea containerelor de gunoi, realizându-se, totodată, importante economii de energie musculară, consumată înainte cu coborîrea și urcarea scărilor.

M. OLARU

În loc de „poftă bună!”

Cantina nr. 4/C. Cină. Ceaiul suride, fierbinte, în căni. Alături, pe o coală de hîrtie, grupa de serviciu ni se des-tăinuie: „SPECIALITATEA CANTINEI: CEAI DIETETIC = APĂ FIARTA”. Mai încolo, deasupra coșului cu pîine, o altă coală: „ATENȚIE! PÎINEA INGRASE!”. E adevărat că ceaiul n-a prea avut zahăr, dar nici poantele... sare.

GRIGORE GORE

Plecat-au 13 cu 36..

Ghinionul celor 13 studente-blatiste din anul III al Facultății de tehnologie chimică care se întorceau de la pregătire militară cu autobuzul 36 nu a fost controlarea ce le-a surprins în „flagrant delict” ci jurnalul pe care aceasta l-a „confiscat” în urma purcării grosolane dar avizate a poșetelor. Apoi s-a făcut justiție... în numerar.

ION PIȚU

RESTANȚELE — UN VIRUS INEVITABIL

nerea unei note mai mari” (Andronescu Marieta, restanțieră voltă)... „nepregătirea din timp, planificarea necorespunzătoare a examenelor” (Bistriceanu Daniela, nerestanțieră)... „seminarizare necorespunzătoare, volum excesiv de materie, insuficient sistematizată, pregătire în salturi, emotivitate” (Vremescu Ștefania, nerestanțieră).

Iată câteva din nenumăratele motive ce pot fi invocate. Dincolo de subiectivitatea acestora, se simte că pericolul potențial al restanțelor nu-i lasă indiferenți pe cei vizați, ceea ce este, credem, un fapt de bun augur.

Dar mecanismul intern al sistemului de învățămînt superior nu se reduce doar la studenți. De „necesitatea unei decantări a materiilor de examen la proporții rezonabile, ușor de asimilat, într-o structură logică a cursurilor” (conf. dr. G. S.) se fac responsabile cadrele didactice. Dar oare întotdeauna această problemă este înțeleasă de cei în cauză?

Se pare, deci, că nu doar studenții sînt răspunzători de persistența restanțelor.

Ce spun cadrele didactice?

„În general nu se învață sistematic, ci mai mult în salturi... Studenții ar trebui să apeleze cu mai multă

și totuși cine este vinovatul de fond pentru formalismul pe care îl îmbracă, uneori, practica productivă?

Există situații în care și studenții cu note mari sînt restanțieri. În acest sens apar păreri contradictorii: „...un om capabil își poate programa cum dorește sesiunea...” (conf. dr. G. S.); „...nu împărtășesc acest mod de a privi lucrurile, în legătură cu premeditarea restanțelor...” (lect. dr. Ș. I.).

Restanțele sînt, deci, o realitate obiectivă; ele nu pot fi ignorate, dar atitudinea pe care o generează diferă; „...indiferent de voința mea, restanțierii mă influențează în ce privește ștacheta examenului... rareori îi înțeleg dacă nu vor și niciodată dacă nu pot...” (lect. dr. Ș. M.); „...în final studentul obține nota meritată, nu țîn seama dacă a fost sau nu restanțier...” (prof. dr. C. P.); „...niciodată nu iau în considerare notele din carnetul studentului...” (lect. dr. Ș. I.); „...întotdeauna încerc să am o poziție cît mai obiectivă...” (conf. dr. G. S.).

Ar mai fi, poate, multe de spus. Să ne oprim, totuși, aici. Nu ne rămîne decât să reflectăm, căci rezolvarea nu depinde decât de noi înșine.

LILIANA BORLOVAN

Blitz-urile „Forumului”: Orașelul studentesc, în sesiune, este locul în care omul și lucrul se contopesc într-o unitate de stil, altminteri, în intimitatea sa, drumul sore examinator înseamnă obligatoriu o surdă confruntare la masă, cu tine însuși. ALEA JACTA EST!

(Urmare din pag. 2)

cilor, mă enervează: aceleași întrebări, același tipic. Multe articole nu le-aș citi nici cu de-a sila. Dar aștept totdeauna cu nerăbdare revista (Guran Petronela, an III, Filologie).

— Îmi plac anchetele din cămine, cantine, opinii ale studenților. Sînt ușoare și nu cer mult timp. Ar putea să mai apară și niște rebusuri. Prea puțin sport. (Fota Constanța, an II, Chimie).

— Citesc „Forumul”, așa, din cînd în cînd. Îmi place pagina de poezie „Salon literar”. Cred că o revistă a studenților ar trebui să arate altfel, mai deschisă gîndurilor lor. (Maren Muschler, an III, Filologie, R.D.G.).

— Îmi place că revista e bine compartimentată, astfel că dacă o deschizi știi pe ce pagină găsești un anumit gen de articole: eu de exemplu citesc în primul rînd dialogurile cu studenții. (Teodorescu Manuela, an II, I.S.E.).

— Citesc cu multă plăcere pagina în limba germană. (Guler Severina, an II, I.S.E.).

— Redacția „Forum studentesc” e bine intenționată, reușind să acopere majoritatea problemelor ce ne frămîntă. Rubrica de sport o urmăresc și eu (și sînt convins că foarte mulți alții) cu plăcere. Ar fi interesante o serie de mese rotunde organizate de redacție cu participarea largă a studenților, în care să se discute deschis, și sînt convins că toți ar avea de cîș-

tigat. De asemenea m-ar bucura apariția unui supliment literar, care să reflecte și activitatea cenaclurilor timișorene. (Timplaru Florin, an II, Mecanică).

— Sînt puține articole de sport.

În pagina destinată „Salonului literar” apar multe pseudotalente. În rest revista e bună, problemele pe care le atinge sînt deseori comentate printre colegii mei. (Ciularu Liliana, an IV, Construcții).

Cititorii au cuvîntul

— Locul I obținut de revista „Forum studentesc” la faza finală a festivalului „Cîntarea României” dovedește faptul că revista e scrisă de studenți cu talent, care reușesc s-o însuflețească, făcînd-o interesantă, savuroasă chiar. (Anișoara Radoescu, IV, Filologie).

— Revista noastră „Forum”? Acceptabilă! Aprețiem anchetele. Sînt oportune și la obiect. Într-adevăr, probleme există sau apar, și trebuie puse franc, pentru că sînt problemele noastre și le putem soluționa mai bine pornind de la recunoașterea lor obiectivă. Sugerăm o rubrică separată prezentînd preocupări, pasiuni, inițiative ale colegilor noștri. (Gergely Francis, V, A.C., Gergely Judith, V, Chimie).

— Deseori în revistă nu am găsit critici, cronici la publicațiile ce apar. Fiind prezentă la Universitate, cred că problemele noastre sînt prea puțin comentate. (Zaharescu Constanța, an IV, I.S.E.).

— Cred că revista ne reprezintă cu adevărat. Uneori aerul ei e prea sobru. Problemele ar trebui pușe mai deschis. N-ar strica ceva mai mult umor. (Noșhiu Daniela, Construcții II).

— Lipsesc noutățile științifice din toate domeniile, care ar fi primite cu mult interes. De exemplu pe mine mă interesează teoria biostructurală dar în numerele revistei n-am găsit niciodată referiri la acest domeniu. (Roxana Stoica, II I.S.E.).

— Nu citesc decât ultimele pagini: muzică, sport, top, anchete referitoare la practică sau cantină. Ar trebui extinsă poșta redacției. (Macoș Ileana, V, C.C.A.).

— Cred că revista „Forum studentesc” exprimă, într-un chip fericit viața studenților din centrul nostru universitar. Revista s-a impus prin marea varietate a articolelor care abordează atît probleme culturale, literare, social-politice, cît și aspecte concrete ale vieții studentești timișorene.

Avînd în vedere numeroasele solicitări, aș propune editarea revistei într-un tiraj mai mare, pentru a se putea asigura vînzarea ei și la unul sau mai multe chioșcuri din oraș. (Florin Ilioiu, președintele Comitetului de complex, an III, Filologie).

Cind am pornit în prezentul raid-anchetă prin spațiile de căminizare ale studenților din complex, nu am recurs nici la teoria eliminării și nici la un oricare alt criteriu de selecție a căminelor pe care urma să le vizităm. Am pornit înarmați doar cu o schemă a Complexului studentesc și cu dorința sinceră de a surprinde cât mai multe aspecte din viața de zi cu zi a studentului-intern. Și pentru că afară era un ger năpraznic, am intrat în primul cămin ce ne-a ieșit în cale...

CĂMINUL 22-C

De serviciu la poartă, doi studenți ai anului IV C.C.I.A. al Facultății de construcții: Iftemia Sorin și Duna Gheorghe. Tocmai manevrau butonașele interfonului care leagă poarta de toate apartamentele căminului. Pe masă, citeva cursuri deschise. Continui să admir interfonul și să mă gîndesc la acest mod elegant și foarte eficient de-a se comunica cu camerele, fără efort fizic și fără strigăturile clasice de sub ferestre. Cum e de serviciu la poartă? „Nu e foarte greu, mai ales că beneficiem de interfon. Mai putem și noi învăța puțin. Avem însă neplăceri din cauza absențelor la cursuri și lucrări. Unele cadre didactice nu vor să recunoască motivările pe care le primim de la comitetul de cămin. Prezența se face pe liste și avem surprize la examenele”. (Iftemia Sorin). În timp ce admirăm panourile de propagandă vizuală din hol, un model în materie, apare și președintele comitetului de cămin, Bădeanu Ion — IV IF, care binevoeste să mă însoțească la etaj. Mai sînt probleme... Din cei 9 membri ai comitetului, doar vicepreședintele Leucuța Gheorghe — IV C.C.I.A., îl ajută efectiv în treburi. Noroc cu tovarășul director educativ al căminului, dr. ing. Schain Tadeus, „... un om minunat, foarte sufletist, care a răspuns întodeauna solicitărilor noastre. Serviciul social nu prea colaborează cu comitetul. Se fac sesizări peste sesizări, rămase însă fără răspuns practic. Un exemplu îl constituie cazul electricianului Iancu, care, deși, a fost sancționat, continuă să-și neglijeze sarcinile de serviciu, apărînd meteoric prin cămin, bineînțeles foarte grăbit și „la costum”. Oare socialul nu mai poate lua nici o altă măsură? Motivația că personalul e redus, riscă să creeze un precedent periculos în perspectiva relațiilor comitet de cămin — serviciul social.

Căminul se prezintă în continuare la înălțime. Este curat, la ferestre s-au pus perdele, și la fiecare nivel sînt afișate grafice cu privire la consumul de energie electrică. „Stăm bine! Am reușit să ne menținem sub cifra repartizată. Economii realizate le vom folosi în sesiune”. Și pentru că veni vorba despre sesiune, am intrat în sala de lectură de la etajul I. În separurile de sticlă se învață intens. Stanciu Mircea — II M.A. ne mărturisește că are mari emoții. A început să învețe mai intens încă din vacanța de iarnă. S-a obișnuit ca în timpul sesiunilor să renunțe la plăcerile pe care i le oferea timpul liber, pentru a avea o vacanță de vară liniștită și un

CĂMINUL 20

Încă de la intrarea, în holul comun al căminelor 20 și 21 sîntem asaltați de grupul de studenți de la poartă: „Încotro, băieți?”. „N-aveți voie”. Cu această ocazie aflăm că directoarea educativă a căminului 21, asistenta Nemeș Maria își ferește fetele de tentație, nelăsînd băieții să aștepte în hol.

Pe treptele cufundate în întuneric înflorește afișele ce popularizează exoticele comerț feminin: „vînd sarafane, rujuri — vînd ornamente din pene” (cam. 14) (aflăm de la o specialistă că se poartă la cînsaj și sînt la modă anul acesta). O plăcută aromă de cafea ne învâluie la etajul III. „N-ar fi mai comod în oficiu”. „Ba da, dar n-avem priză de circa trei săptămîni” (Văcariu Elisabeta, Mecanică, anul III). Probabil că din această cauză sus-numitele oficii se află într-o stare deplorabilă. Interlocutoarele noastre n-au îndrăznit să ne conducă pentru că le era frică de șobolani.

Șobolani n-am văzut așa că nu ne-am dat seama dacă este o realitate sau doar o psihoză feminină.

„Atelierul de reparații nu-și face datoria” ne spune tovarășul Superceanu Rodica, directoarea educativă a căminului, reparațiile instalațiilor sanitare și electrice se fac superficial.

De exemplu la apartamentul 8 au plecat lăsînd conducta avariata și chiuveta cîzută.

Tovarășa administratoare e în concediu de trei săptămîni și problemele

semestru II lipsit de griji. Domnește o „dolce vita” în căminul 22-C? Nu există o studenți-problemă? Ba da! Iată în procesul verbal nr. 15. 4 ian. 1982, un caz nedorit. Navlea Constantin, Ciulavu Cristinel, Simedru Alexandru și Caraga Alin, toți studenți ai anului I C.C.I.A., au fost sancționați cu avertisment, urmînd ca la o a doua abatere să fie excluși din cămin. Motivul? Au împrumutat cheia camerei lor, 513 A, lui Mihai Dorel din anul II C, pentru o întâlnire sentimentală. Mihai n-a mai primit în acest an cameră, fiind sancționat în anul universitar precedent. Și totuși, comitetul se dovedește a fi înțelept. Lui Leschnofnosky Emil — II constr subing i se aprobă cererea de reprimire în cămin, după ce-a fost exclus pentru neefectuarea serviciului la poartă.

CĂMINUL 13-C

sau pledoarie pentru revenirea la statutul de cămin mixt

Cum aș putea să înu legătura cu președintele comitetului căminului 13 C al Universității? Simplu: întrebîndu-le pe studențele de serviciu la poartă. Dar nici Elena Mititelu, nici Tudora Drăghici, în anul II Filologie, n-au știut decît că pe președintă o cheamă Florentina. Avem să primesc și alte lămuriri. O mai cheamă Ormenșan și e studentă în anul II Fizică. Care ar fi problemele căminului 13 C? „Mai întîmpinăm greutăți în serviciul de autogospodărire din cauza unor studenți care nu-și fac datoria așa cum ar trebui. Chiar dacă le sancționăm cu mustrare scrisă, cum a fost

mai învățăm în camere cum putem. Va fi mai problematic în sesiune...”. Așadar, la căminul 13 C, se regretă experimentul căminului mixt. De ce? Să vedem argumentele a doi dintre studenții care au locuit anul trecut în 13-C. „În cămin era un climat foarte plăcut. Aveam posibilitatea să facem schimburi de cursuri. Cînd aveam puțin timp, ne puteam permite să facem audii muzicale, sau să bem împreună o cafeluță. Nu știu să se fi iscat vreodată scandaluri și băieții mi se păreau mai cuminți. Eu personal regret că s-a renunțat la experiment și-aș dori să se revină. Consider că sîntem oameni în toată firea și că ne știm limitele conviețuirii în comun. Dar niciodată nu e prea tîrziu...”. (Elena Obîrșeanu — II Fiz.). „Anul trecut am fost președintele comitetului căminului 13 C. Îmi plăcea să urmăresc permanenta concurență dintre băieți și fete în serviciul de autogospodărire. Fiecare căuta să-și mențină camera într-o curățenie desăvîrșită. Nu au fost cazuri grave de indisciplină, care să se deosebească de cele cu care mă confrunt și azi la căminul 17 C, unde mi-am format o nouă echipă. Camerele rămîneau neîncuiate cînd studenții erau acasă și nu existau abuzuri de nici un fel. Păcat că nu există un regulament general de ordine interioară pentru căminele mixte. Asta ar rezolva foarte multe din probleme. Am discutat și cu alte cadre didactice care au avut ocazia să cunoască viața universitară din R.P. Ungaria cu ocazia schimbării de experiență cu Universitatea din Szeged. Acolo s-a generalizat sistemul căminelor mixte. Eu sînt căsătorit și am soția la Tg. Jiu. Dacă ar veni la mine

rea de încălziminte „Modern” din Timișoara, intrînd liniștit în cămin, însoțite de doi studenți de peste hotare. Urmează Dana Chița — V Chimie T.C.C. care ia drumul camerei 16, adică drumul camerei care mai fusese solicitată de un student „... ca să cumpăr o pereche de blugi”. A renunțat însă cînd a mirosit că ceva nu e în regulă. „Mă mir de afluența de persoane care intră în cămin — mărturisește Dorina Bașniță, I Filo, secretara Comitetului studentesc de complex. La noi n-au acces nici rudele de gradul I. „Studentii de peste hotare pot primi vizite pînă la ora 21,30. Legitimățiile se rețin la poartă”. Dar de ce numai studenții de peste hotare? Și de ce pot intra persoane dubioase (chiar posesoare de legitimații de serviciu), care nu au nici în clin nici în mîneacă cu viața căminului 12? Gheorghina Dan se scuză că nu e titulara postului, că înlocuiește pe cineva, că face de serviciu prin rotație la mai multe cămine, etc., etc. O fi avînd dreptate femeia, dar atunci ar trebui ordonată activitatea serviciului social. În registrul de intervenții al căminului 12, apare în 10 ian. dimineața o sesizare cu privire la o inundație la etajul IV. Evenimentul e consemnat și în registrul cu procesele-verbale de primire-predare a serviciului la poartă. Dar, deși în dreptul sesizării era semnat de realizare a lucrării, în seara aceleiași zile, la ora vizitei noastre, situația era neschimbată. Noroc că au remediat defectiunea (provizoriu) studenții, care însă, nu trebuie uitat, au cam intrat în sesiune.

Raid-anchetă realizat de

DAN PÎRVULESCU, NELU MUSTA

RADIOGRAFII STUDENȚEȘTI

cazul studentelor Mihaela Uță — II Inf., Georgeta Volintiru — II Mat. și Mariana Antohe — II Fiz., autogospodărire rămîne în continuare o problemă. Anul trecut, căminul 13 a fost cămin mixt și parcă trebuia mergea mai bine. Nici azi nu știu din ce motive s-a revenit la sistemul vechi. Nu erau cazuri și abateri disciplinare și atît fetele cit și băieții căutau să-și mențină spațiile de existență în limitele bunului simț. Acum însă... Am hotărît excluderea fetelor de la camera 22 pentru că au introdus băieți în cămin, pe fereastră. De fapt actualul regulament de ordine interioară mi se pare cam labil și cu multe scăpări. De exemplu este interzisă intrarea în cămin chiar și rudelor de gradul I. Sînt cazuri în care soții colegelor vin la sfîrșit de săptămîni de la mari distanțe, dar nu pot să urce în cămin pentru a le da un pachet. Nici părinții n-ar avea voie... Noroc că fetele de la poartă mai închid ochii. Bineînțeles după ce rețin legitimațiile! Alte probleme deosebite nu avem. Ar mai fi lipsa unei săli de lectură dar

în vizită la căminul 17 C, aș fi obligat de regulament s-o primesc la poartă. Și se pare normal? Gîndește-te că vin părinți de la sute de kilometri să-și vadă copiii, dar nu pot urca să cunoască modul lor de existență în cămin. Pînă la urmă fac ei ce fac și tot urcă, dar de ce să nu o facă oficial?” (Lupulescu Vasile — IV Mat.)

CĂMINUL 12-C

Iată un cămin foarte interesant! În el stau și familiști, dar și fete și băieți. Am intrat fără ca cineva să ne întrebă de sănătate, deși la poartă era atît studentul de serviciu cît și portarul salariat, în persoana tovarășei Gheorghina Dan. Intră cine vrea, iese cine poate! După ce ne facem cunoscută identitatea, lucrurile se mai schimbă. Filtrul începe să funcționeze cit de cit, în sensul că se rețin legitimații. Iată-le de exemplu pe Georgeta Gavrilăscu și pe Adriana Măicanu, ambele muncitoare la Întreprinde-

CE E DE FĂCUT?

În urma raidului-anchetă prin Complexul studentesc, cred că trebuiesc reținute următoarele aspecte: afișajul de propagandă vizuală este în general bun, consemnîndu-se în majoritatea cazurilor evenimentele majore. Serviciul de autogospodărire se face vînd-nevînd ca lumea. A scăzut numărul studenților sancționați pentru diferite abateri disciplinare. Comitele de cămin sînt bine organizate și-și fac conștiincios datoria, dar nu sînt sprijinite aproape deloc de către serviciul social, care prezintă o serie de carențe în activitate. Se constată un puternic curent de opinie cu privire la reintroducerea experimentală a căminelor mixte. În urma constatărilor de ansamblu, credem că ar fi bine să se cadă de comun acord cu privire la un program onorabil, care să permită vizitele între anumite ore ale zilei. Redacția „Forum studentesc” promite să permanentizeze și să diversifice raidurile de acest gen. Pentru o cît mai bună eficiență a acțiunilor pe care le vom întreprinde, rugăm pe toți cititorii noștri să colaboreze mai mult cu redacția și să participe la planul nostru de muncă, prin sugestii, sesizări și reclamații la care promitem să răspundem cu promptitudine.

CĂMINUL 15

În noi, o primă inovație: ușa de la intrare e legată cu sîrmă de calorifer (înehidare automată) împreună cu președintele căminului. Buhaș Vasile, vizităm cîteva camere.

La 217 — curățenie și ordine exemplară.

Cîteva crenguțe de brad într-un vas transparent.

Mulțumire pentru surpriză, Adrian Mărmănaș și Gheorghe Mihailescu.

La 425, 403, 311 — reversul medaliei. Nu intrăm în amănunte.

Administratoarea, tovarășa Stoica e în concediu de odihnă. Probabil în timpul vacanțelor studențești e mereu la datorie în spatele ușii pe care scrie „Administrație”.

La etajul întîi aflînd tragedia locatarilor camerelor 103, 106, 123, 124, 125 — rămase în beznă în urma unui conflict cu electricianul care le-a tăiat curentul pe o perioadă nelimitată. Cineva făcuse niște improvizații la instalația electrică.

Clubul foto, o pasiune, a căminiștilor funcționează din plin, fotografiile apar la gazeta de perete, la expoziții, la concursuri. Îndrăgostiții de artă fotografică: Sirbu Daniel, Ursulescu Romulus, Rada Gheorghe ș.a.

Felicitări!!!

Anchetă realizată de: LAURENȚIU BADEA, HORIA DULVAC, FLORIAN MIHALCEA, ANCA POTOCEAN

administrative s-au urnit mai greu. Dar să știți că și studențele își fac mai puțin datoria decît s-ar părea.

Avem o singură sală de oaspeți, plină de fum și...

Clubul de la parterul căminului este închis, ne folosește doar atunci cînd este vreo acțiune, televizorul nu funcționează, așa că... Așa că a fost pus la „naftalină” și clubul...)

În căminul 20 nu am văzut reșouri, fetele se plîng că sînt neîndreptățite față de cele de la căminul 19, ce par a fi punctele slabe ale electricianului.

„E adevărat, în camere e destul de frig, dar nu este nevoie de reșouri pentru a mări temperatura camerelor, așa facem și controlul, camerele încălzite sînt suspecte. Evidența abaterilor e foarte strictă, după prima abatere fetele sînt chemate la ședința comitetului de cămin și li se pune în vedere posibilitatea excluderii.

Cum vîd rezolvarea acestor probleme? Printr-un efort comun de conviețuire civilizată al studenților.

Să încercăm să respectăm mai bine normele conviețuirii în comun, atelierul de reparații să-și facă datoria și să se realizeze o oarecare continuitate a locuirii în aceeași cameră”.

CĂMINUL 19

În holul căminului curățenia asigurată de două coșuri de gunoi și două scrumiere strategice dispuse.

Colțul energetic: doi metri pătrați de pînză tip „Fondul plastic” marchează două articole de „ultimă oră” (?).

Colțul actualităților ne anunță că marile noastre șahiste Mihai Șubă a reușit o strălucită victorie în finala republicană

PLEDOARII PRO-DOMO

— De unde pasiunea cu care tot mai mulți se bat pentru esperanto?

— Greșiți. Nu se bat pentru esperanto, ci pentru ideile pe care ea le slujește. Raționalizarea și democratizarea schimbului de informații pe glob constituie pași spre ușurarea vieții oamenilor, spre accelerarea progreselor, spre extinderea bazei sociale a accesului la informația modernă, spre egalitatea între națiuni și culturi, spre pace. Să nu facem eroarea de a uita, din cauza frecvenței lor, conținutul de viață al unor termenii și principii. Sint forme ale rațiunii. Iar pentru rațiune, spunea Voltaire, oamenii se bat mai dirz decât pentru fericire.

— **Aspirațiile cu bătaie lungă, cu rezultate firzii, nu ne răpesc, poate zadarnic, tihna vieții?**

— Tihnă vinovată. E ciudat lucru să știi că lumea se transformă prin idee și acțiune, că ideea nu e în mod spontan nobilă, iar acțiunea creează istorie doar ca faptă umană colectivă, să știi că destinul nostru, al tuturor, se joacă în altă parte, fără tine, și să trăiești totuși impasibil tihna căminului tău. Este o imagine mărunță despre rostul omului în lume, despre puterea minții lui. Citești cărți, dar oare te simți angajat în destinul ideii? Iubești copiii, elevii, studenții, ești un profesor „bun”, dar nu mult dincolo de marginile datoriei impuse prin acte normative, dacă împaci această iubire cu indiferența pentru soarta patriei și a lumii. Accepți dreptul tineretului la mari aspirații și, firește, la viață, dar ești, cum s-a spus, un Platon indiferent la gândul că elevul său Aristotel are 90 la sută șanse de a fi ars într-un cazan.

— **Cine n-ar alerga spre o soluție, de-ar avea-o la îndemână!**

— Cauza e prea mare, ca să poată avea o soluție ușoară și directă. Dar căutați oameni generoși, cu sufletul deschis spre gradul de umanitate cerut de împrejurări, conștientizați-le primejdiiile și nedreptățile lumii, arătați-le că pot face și altceva decât să citească în ziare discursurile diplomaților; se vor simți fericiți trăind vocația unor idealuri. De aci fluxul tineretului, detașamentul cel mai generos al omenirii. Pentru a-i forma o conștiință militantă, romantică, nu e suficient să-i ținem prelegeri și să-i recomandăm literatură militantă, ci trebuie să trăiască situații care să-i mobilizeze resursele interioare. Dialogul diplomatic este o alternativă rațională la politica de confruntare, dar cite războaie n-au arătat eșecul celei mai oneste diplomații, cite n-au fost pregătite de anumiți diplomați și cite n-ar fi avut loc dacă popoarele ar fi fost chemate să decidă? Pacea reală, în care să ascultăm nestingheriți liniștea bibliotecilor și a laboratoarelor, va fi încoronarea unor procese ascendente, pe multe planuri, ale conștiinței omenirii, va fi cel mai mare eveniment al istoriei, iar istoria dacă n-am uitat, o creează masele. Ele vorbesc omului universal și etern; diplomații marilor puteri cuceritoare, cei care au hotărât soarta lumii, n-au vorbit nici măcar proprii conștiințe decât prin coincidențe de interes, de teama de a nu ceda, dintr-o inoportună omenie, adversarului real sau virtual, ceea ce puteau să obțină prin putere. Relațiile de forță fac periculoasă încrederea.

— **Care e relația între esperanto și climatul de încredere?**

— Activitatea esperanto este un imens experiment sociologic. Nu e singurul de acest gen, dovadă că nu avem de a face cu un produs al voinței subiective. Când oamenii își propun o sarcină, spunea Marx, înseamnă că există sau sint în curs de formare condițiile înfăptuirii ei. Pe glob au loc anual sute de manifestări științifice, cultural-artistice, turistice etc. în esperanto, cu participarea internațională, fără a mai vorbi de cele cu caracter național sau local. Cea mai importantă este Congresul Universal de Esperanto, organizat mereu în altă țară. Timp de 8-10 zile, 4-5 mii de soli, oficiali și neoficiali, ai popoare-

lor lumii, într-un program de un colorit și o varietate fără egal, se întâlnesc în plen sau pe secții, profesii și preferințe, și, vorbind de la inimă la inimă, „fără mască și cască”, prezintă lumii valorile și frumusețile poporului lor, folclorul și artele culte, tradițiile cele mai înțelepte și încărcate de mesaj umanist, dezbat, dacă sint oameni de știință, problemele cele mai actuale ale specialității lor în cadrul Universității de vară sau în diferitele simpozioane și colocvii care au loc. Nu îmi este cunoscută altă manifestare în care să apară atât de pregnant ingeniozitatea și ineditul națiunilor lumii și în care dezbateră unor probleme actuale să întrunească atitea puncte de vedere, concepții, ipoteze și modele prospectologice apărute pe imense arii geografice și inaccesibile celui mai perfecționat, și mai costisitor serviciu de documentare. Se realizează un micromodel al unei umanități ideale care, privindu-și interesele comune, apelează la puterea morală a tuturor pentru rezolvarea marilor probleme: democratizarea tuturor tipurilor de relații între state, educarea tineretului în spiritul idealurilor umaniste etc., nu însă prin discursuri apocaliptice sau prin tranzacții nesfârșite cu sau fără șanse de succes, ci prin forme concrete de stimă și prețuire pentru ceilalți, prin schimbul de valori preluate și transmise nemijlocit propriului popor. Sentimentul unității omenirii face ca însăși ideea unui război să apară ca o absurditate lăsată ridicolului și uitării.

— **Nu exagerăm oare rolul limbii în înțelegerea interumană?**

— Nu cred că e vorba de rolul limbii cit de funcția conștiinței. Cine privește doar limba, nu înțelege pe de-a întregul fenomenul în cauză. Încrederea între oameni nu e o chestiune de limbă, ci o stare de conștiință. Nu vom aluneca în utopia de a crede că printr-o limbă înțeleasă de toți realizăm mult dorita pace, dar cine admite rolul activ al conștiinței în societate și crede în capacitatea ei de a crea raporturi întemeiate pe demnitate, respect, iubire și stimă, acela nu poate subaprecia momentul sociologic în cauză. Când reprezentanții ai statelor celor mai avansate economice și ai unor populații aflate încă în fază tribală, exponenți ai tuturor păturilor sociale, ai unor convingeri politice, filozofice și religioase diferite se întâlnesc într-o atmosferă de înalt respect reciproc față de identitatea fiecăruia, (polemica la adresa vreunui stat, a vreunui guvern e oprită prin statut), își transmit, oral sau prin scrisori peste continente, experiență profesională și de viață, nu avem în față un fenomen apt a promova climatul de apropiere și încredere peste barierele ce despart oamenii aceleiași lumi? Să nu uităm că atare manifestare este patronată de oameni politici de primul rang din țara gazdă, adeseori de șeful statului sau al guvernului și este salutată de reprezentanțele diplomatice ale ambasadelor acreditate în țara respectivă. Tudor Arghezi a asistat cândva la un asemenea congres, de proporții restrinse atunci, și a atras atenția asupra dimensiunii ideii care se naște.

Iată de ce mi se pare de mare importanță și actualitate politică îndemnul adresat de tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Este necesar să se discute în mod serios problemele activității organizațiilor de masă internaționale, pentru găsirea căilor de întărire a rolului lor în unirea forțelor sociale pe care le reprezintă”. Am analizat oare, cu toții, și la toate nițele, sensul activității esperanto? Există multe alte forme apte a promova climatul de încredere pe glob. Toate trebuie practicate, cu perseverență și devotament. De ce nu s-ar reflecta varietatea lumii și în căile de a sluji marile idealuri? Aderă fiecare, pretutindeni și neîntârziat, la căile ce-i sint accesibile, la cele pe care le poate mai bine fructifica prin profesia și personalitatea lui! Tihna perpetuă este o dezertune, o culpă...

Autointerviu
IGNAT FLORIAN BOCIORT

SESIUNEA

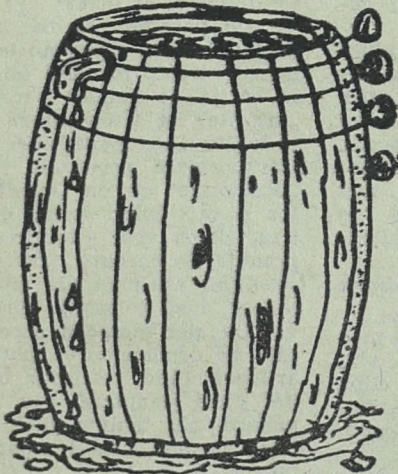
(Urmare din pag. 3)

tradițională a cadrelor didactice din facultatea noastră. Dar dacă voi ști să-mi dozez efortul, sint sigur că se va rezolva. Rezolvarea se bazează bineînțeles, mai ales pe acumulările succesive din timpul semestrului, dar și pe efortul ce trebuie depus în sesiunea efectivă”.

EMESE PATAKI I MG — „Sesiunea înseamnă pentru mine o filă în cartea vieții de student. Aș vrea să spun că e ușoară, dar nu pot. Nu sint pe deplin convins de asta. Sper însă ca totul să iasă bine. Tuturor colegilor mei și celor din celelalte facultăți le doresc multă baftă!”.

ROȘU CRISTIAN-SORIN — „I TCN — „Mi se pare foarte grea, deși am numai trei examene”.

DRAGOI MIRCEA — I TCM — „Grea. Am multe cursuri de copiat, sper să mă descurc. Nu am emoții, sau mai bine spus, nu am deocamdată”.

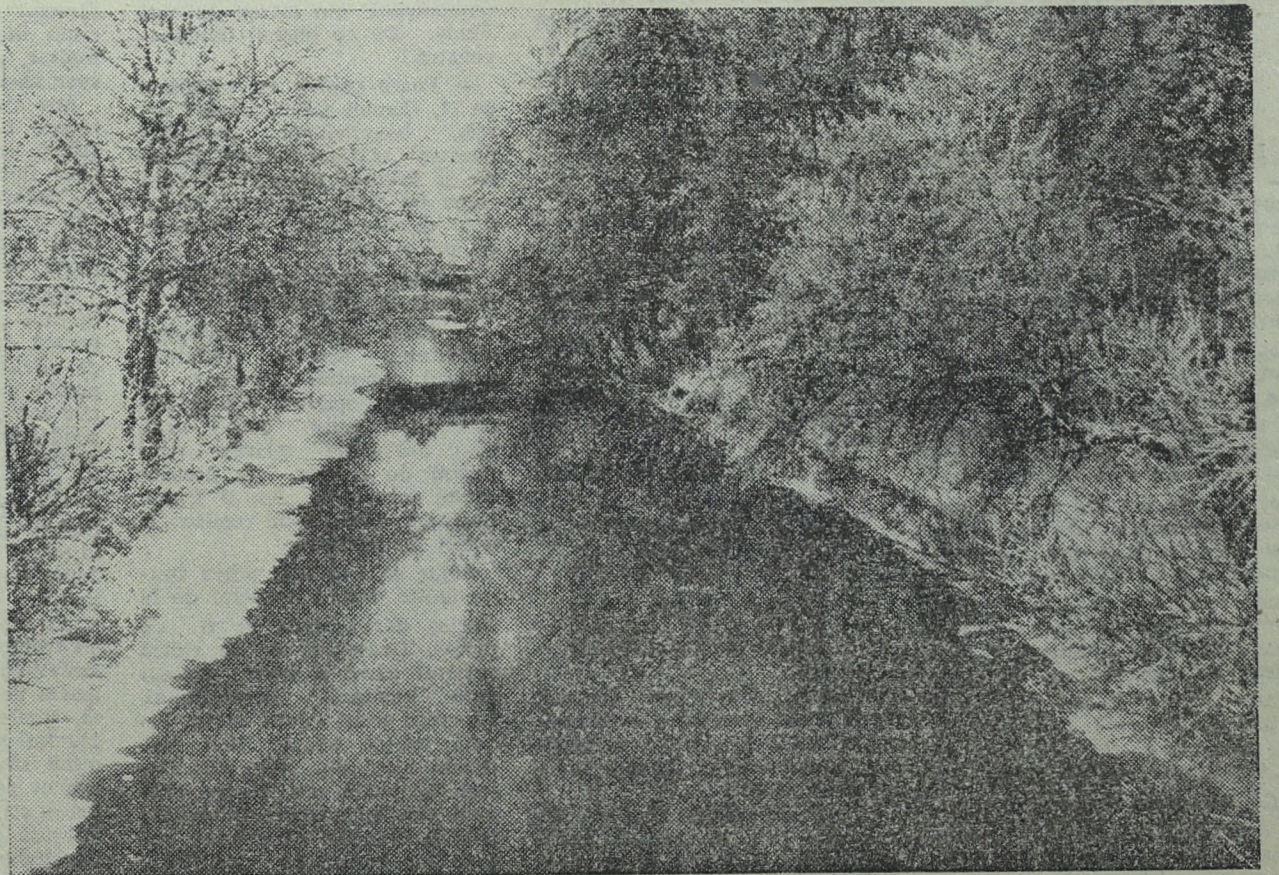

și ULTIMA SESIUNE

IOLANDA SURUGUI 5 Construcții — „Sesiunea aceasta este ultima care îmi mai spune că sint studentă. Să nu ți se pară straniu dar am emoții. Abia acum îmi amintesc cu plăcere de prima mea sesiune. Ce lucru mare mi se părea! Sesiunile ca atare m-au maturizat, mi-au adus clipe grele, încordate, dar de neuitat. Acum nu mai aștept decât examenul de stat”.

CARMEN MARIAN, VI MG — „Mă simt deja doctoriță. Sesiunea o privesc ca pe o necesitate, ca pe un penultim hop, înaintea realizării depline a visului meu”.

ENCIOIU ELENA, IV — Filologie — „În penultima noastră sesiune avem foarte mult de citit, mai ales că se adaugă și pregătirea pentru diplomă. Toată lumea învață. Tragem tare pentru medie, pentru repartiție. Emoții? Nu cred că e vreun student, chiar în ultimul an, care să nu le aibă”.

Variaș, Gelu, Sinpetru — trei localități ce alcătuiesc un întreg, așezări care laolaltă grupează peste 8.000 de locuitori. Oamenii a căror hărnicie e recunoscută — 5 titluri de Erou al muncii socialiste conferite în cincinalul precedent celor 5 unități agricole existente, fiind o semnificativă carte de vizită. Și nu doar atât. Îndrăgind travaliul de pe întinsul câmpiei ei din Variaș sint, totodată, și buni gospodari, în ultimii 4 ani situându-se printre fruntașii tradiționalei întreceri pentru rezultate economice, bună gospodărire și înfrumusețare a comunelor.

Ca o bună parte din satele țării Variașul tinde să se urbanizeze. Iar grija pentru sporirea numărului dotărilor economico-sociale, pentru înfrumusețarea localității și creșterea gradului de confort din casele oamenilor este o constantă a preocupărilor edililor comunei. Astfel încât, alături de cele existente, noi edificii vin să completeze „zestrea” așezării. În ultimii ani a fost dat în folosință un modern complex medical conținând cabinete de medicină generală, pediatrie, stomatologie, radiologie, casă de nașteri; pentru petrecerea cât mai plăcută a timpului liber a fost inaugurată o nouă bază sportivă cuprinzând un bazin olimpic și un altul pentru copii, terenuri de tenis, handbal etc. Alături de acestea — darea în folosință a unui bloc cu trei nivele care să cuprindă la parter o centrală telefonică automată (prima de acest fel într-o comună a județului), extinderea sistemului de canalizare, construirea unui castel de apă, finalizarea unui dispensar veterinar, sint doar câteva din obiectivele imediate ce stau în atenția gospodarilor din Variaș. Realizarea unor economii în 1981 de peste 4,2 milioane lei vorbesc, o dată în plus, de hărnicia locuitorilor comunei care, așa cum ne spunea tovarășul Ladislav Birou, secretar adjunct al Comitetului comunal de partid Variaș, își aduc contribuția în permanență la înfrumusețarea locului în care trăiesc, la întregirea sa. Iar ei, fie că se numesc Ion Stănică, Mărioara Bloju sau Iosif Weber, Mihai Csordas, Ana Iagăr ori Nicolae Dian, Ioan Ehling, Iosif Kerestes sau Ana Tomor, fie că domiciliază la Variaș, Gelu ori Sinpetru sint cu toții locuitori ai comunei — români, maghiari, germani, sirbi, oameni cu mâini neobosite, purtând în inimi dragostea locului și a faptei hotărâte!

DANA DINU

ȘI TOTUȘI, SE POATE ...

Inginerul agronom Ioan Ageu — directorul I.A.S.-ului Variaș, acest om voinic, la 45 de ani, ardelean de origine, provenind din județul Arad, s-a stabilit în 1960 la Variaș, ca inginer șef, devenind după numai doi ani director. De atunci a refuzat toate propunerile tentante de promovare, căci „mai sint multe de făcut la Variaș”.

Implicat pînă la identificare în problemele productive ale comunei, nu uită să sublinieze, ori de cîte ori are ocazia, meritele deosebite ale oamenilor cu care lucrează (nu numai îi conduce!). O face mai ales atunci cînd, cu bucuria datoriei împlinite, își vorbește despre titlul de Erou al Muncii Socialiste (1974), despre cele trei Medalii de aur „Secera și Ciocanul”, despre cele trei Drapеле de Fruntaș pe țară, obținute de I.A.S.-ul în fruntea căruia se află, în ultimele două decenii.

„Nu aveți nicio dată probleme?” „Ba da, dar nu ne plîngem, le rezolvăm...” Și le rezolvă bine, căci oamenii sint mulțumiți, ciștigă bine, au simț

nevoia să migreze spre Eldorado-ul urban.

Dar, cum problemele nu apar doar în decursul a opt ore retribuite în regie, ci uneori chiar și noaptea, Ioan Ageu poate fi întilnit deseori printre oamenii săi la ore la care ar trebui să se afle în mijlocul familiei sale.

Aici, discuția și-a schimbat brusc registrul. Ochii i s-au inundat de lumina fericirii de pline cînd mi-a vorbit de pline cînd și-a adus aminte de Silvana-Dana, elevă eminentă a unei școli în limbă germană, care a luat în primele două clase doar premiul al II-lea, pentru a se „abona” în următoarele două la premiul I, înaintea tuturor copiilor și de Petrișor, care, la frageda vîrstă de 5 ani, vădește un remarcabil talent de desenator.

Dragostea de muncă și de oameni care îl străbate pe ing. I. Ageu l-a condus spre realizări extraordinare. În 1978, vizitînd S.U.A. și Canada, a putut privi „de sus” agricultura acestor state, tocmai prin prisma rezultatelor obținute în fermele Variașului, rezultate incredibile pentru specialiștii de peste ocean.

Încă un fapt relevant este acela că Variașul nu a avut nevoie de nici un fel de subvenții de la stat, în ultimii 20 de ani. Mai mult chiar, în această perioadă s-au vărsat la fondul de stat peste 300 de milioane lei, din care, în cel mai slab an, circa 3,5 milioane.

Și aceasta tocmai datorită felului în care a reușit ing. I. Ageu să-și facă oamenii să înțeleagă rostul și rolul muncii, adică să înțeleagă că doar printr-o asumare conștientă, în spirit profesionalist, a multiplelor responsabilități sociale se pot obține victorii notabile în România de astăzi.

MARIUS MORARIU

LA PORȚILE CONSACRĂRII

E firesc ca într-o comună unde viața dădă o temperatură înalte și simțirea oamenilor să vibreze pe bogate unde de sensibilitate.

A stat de veacuri în firea românului să-și însotească truda cu cîntece și poezie, să-și deschidă, prin cîntec, sufletul, la necaz și la bucurie. Oamenii Variașului știu ce-i munca și

bucuria ei, dar știu și dragostea de pămîntul strămoșesc, de oameni și de frumos. Nu-i destul să le cunoști toate acestea, să le cuprinzi într-un suflet larg, trebuie să le și spui, să le transmiți. Cred că așa s-a născut cenaclul literar Ana 3landiana, în urmă cu 7 ani. „La început a fost numai entuziasmul — ne spune medicul veterinar TIBERIU ARAZAN, conducătorul cenaclului. Entuziasmul unor oameni de toate vîrstele, preocupările și naționalitățile, cu rădăcini adînc înfipte în vatra natală tapetată cu cernoziomul Banatului. S-au numit Nicolae Roșianu, Ilie și Cornelia Gheran, Doru Arăzan și Vlada Barzin. Rădăcinile au cules din comora de spirit a locului seva înțelepciunii și a frumosului transpunînd-o în reușite pagini de creație literară”. În trunchiul format au crescut tinere mlădițe care apoi s-au maturizat: elevele Cecilia Mocanu și Lucia Cociu au parcurs această metamorfoză. „Au venit și alții, țărani, muncitori, intelectuali, elevi și prima noastră realizare a fost coeziunea sufletească ce s-a instaurat încă de la primele ședințe. Au urmat alte realizări, credem noi, frumoase: plachetele **La porțile veacului și Septembrie**, precum și înființarea unei secții de artă plastică (pictură, grafică, sculptură), lucrările cele mai reușite fiind reunite în expoziții de grup la Variaș și Timișoara.

— Știu că anul trecut Variașul a fost gazda consfăturii cenaclurilor din întreg județul Timiș. De ce tocmai dumneavoastră?

— Poate pentru că, citîndu-l pe N. Coman („Lucefărul” nr. 888), beneficiarul creațiilor noastre „trăiește sincera bucurie și fireasca prețuire pe care setea de artă, în orice formă s-ar manifesta ea, o stîrnește cu prisosință...”.

— Cum priviți o întîlnire cu cenaclurile studențești?

— Ne-ar onora. Cunoaștem activitatea acestor cenacluri, uriașul potențial creator al studenților, spiritul viu și neastîmpărul celui care vrea să-și decanteze trăirile prin pagini de frumos la această vîrstă minunată. Am fi foarte bucuroși dacă s-ar realiza o astfel de întîlnire.

Sigur că s-ar mai putea spune multe despre cenaclul de la Variaș dar vorbele ar fi de prisos. Deasupra lor se ridică sufletul curat al unor oameni care lucrează cernoziomul, își cresc și își educă copiii, învață, iubesc, trăiesc, dînd comunei viață din viața lor. Culoari minunate din acest univers sint amestecate cu măiestrie în creațiile cenaclului, autorii lor bătînd cu justificate pretenții la porțile consacării.

DANIEL BUMB

Dacă printr-un complex de împrejurări ai ocazia să călătorești la Valea lui Liman ar fi păcat să nu te oprești o clipă din drum pentru a admira pitoreasca „mocăniță” care gîlăie din greu, scoțînd rotoacele de fum sub povara unor vagoane încărcate pînă la refuz cu bușteni; ar fi păcat să nu discuți cu unul din acei făgețeni pentru care areva cea mai de preț e vatra în care au copilărit ei, și părinții lor, și părinții părinților lor; ar fi păcat să nu poți să simți pentru cîteva momente curajul și dirzenia sticlărilor din Tomești, care au fost în stare să lucreze două luni de zile fără a primi un ban, veniturile realizate fiind folosite în totalitate la „punerea pe picioare” a întreprinderii.

Atunci, în '932, sticlarii tomeșteni au intrat în istorie odată cu prima fabrică de sticlă din România, condusă și organizată de muncitori. „Fabrică” e un fel de a spune, o șură mai mare, un fel de grajd acoperit cu șindrilă în care viața oamenilor era vesnic în primjdie din cauza incendiilor ce puteau izbucni oricînd.

Astăzi, întreprinderea de sticlă Tomești, profilată pe sticlărie calcosodică-calcopotasică comună are o productivitate de 46.000 lei om pe an. Cu un consum de combustibil („calorifer III”) de 24 de tone pe zi, cu lucrul în totalitate manual, de o mare finețe și de un gust rafinat, făuritorii de sticlă din Tomești au 92 la sută din producție contractată la export. Începînd din 1957, cînd

s-au primit primele comenzi de la o firmă din Danemarca, exportul s-a extins pînă astăzi în toate statele capitaliste europene și în S.U.A., Canada, Argentina (S.U.A. de exemplu, și-a rezervat 60 la sută din totalitatea articolelor exportate).

Să amintim doar o anchetă a statisticienilor efectuată în 1980 în 9 mari magazine de sticlă din New York, în urma căreia s-a ajuns la concluzia că 80 la sută din produse erau românești, sau faptul că în R.F.G. rar întilnești o berărie care să nu aibă articole realizate de hărnicii tomeșteni. „Să nu uităm că acești muncitori aduc țării un venit de 5 milioane dolari anual” — ne spune directorul Pasărea Ioan și el un îndrăgostit al acestei arte, prezent de 25 de ani, cu trup și suflet în întreprindere.

„Mica noastră întreprindere continuă dînsul — are în prezent 1.500 de angajați, din care 600 sint navetiști, de pe o rază de cca. 40 km în jurul comunei.

Există la Tomești o adevărată tradiție, aceea a transmiterii meseriei din tată-n fiu. Familiile Schom, Sabaski, Paulescu și renumiții frați Seleşan (adevărați artiști în meseria lor — suflător, gravor și pictor) duc renumele Tomeștiului peste generații”.

Ne despărțim de amabila noastră gazdă cu inima încărcată de emoție, purtînd în suflet dorința de a revedea mica și cocheta așezare a meșterilor sticlari cît de curînd.

FLAVIUS FODOR

STICLA SE LUCREAZĂ LA FOC, APĂ ȘI DRAGOSTE

„Cine vorbește mult nu are timp să muncească”. Citisem asta pe biroul directorului Ion Pasărea în timp ce mă gîndeam, de acum cu stînjeneală cum să-l determin să-mi vorbească cît mai mult despre fabrica pe care o conduce. Am înțeles imediat că nu voi cunoaște fabrica din birou.

„De fapt, nici nu se conduce o întreprindere numai din birou — e de părere gazda mea. Acolo trebuie să fie directorul unde arde viața fiecărei secții, în focul problemelor, în mijlocul oamenilor cu care să stea de vorbă, să-i cunoască și în afara programului de audiență”.

— De cînd munciți în fabrica asta?

— Din 1955. Am trecut prin toate meseriile. Din 1978 sint director dar n-am uitat o clipă c-am început ca manipulant, topitor, suflător. Am 4 copii, sper să-mi calce pe urme.

Am ajuns în secția de unde începe drumul bioxidului de siliciu spre finalitatea care i-a adus faima pe 5 continente.

„Vedeți, sticla fără foc, fără apă și fără dragoste din partea celor care-i dau viață, nu se poate lucra”.

Vedeam Luminile cuptoarelor în care clocotea „topitura” preparată după complicate „rețete de sticlă” jucau vioaie pe chipurile suflătorilor. Sau chipurile lor erau vesele? Pasta incandescentă se lăsa de capătul țevilor introduse cu măiestrie pe ochiurile cuptoarelor, apoi, ca într-un ritual cu tulnice, suflătorii dădeau prima formă viitoare sticle, vase, scrumiere. Jocul de lumini era impresionant”.

„Ca să fii un sticlă desăvîrșit trebuie să ai 15-20 de ani de activitate pentru a face față gamei de articole care se solicită, unele în serii foarte mici. Nu toți cei care țin o țevă în mină sint sticlari”. I-am cunoscut pe cîteva dintre cei mai pricepuți. Nu mai mult decît durează o stringere de mină și un zîmbet; ei n-au timp pentru vorbe. Din plămînu lor, din aerul pe care-l respiră se naște sticla: topitorul Ion Belos, su-

flătorii Doru Marinescu, Alexandru Puiag, Teofil Daminescu au înțeles de mai bine de 20 de ani că viața lor și a familiilor lor s-a împletit definitiv cu viața sticlei de Tomești. În mod firesc, puritatea cristalină are ceva din puritatea sufletului lor. Și invers.

Am parcurs în continuare drumul sticlei, sigur, nu la propriu, întrucît formele obținute în secția de suflare trebuiau „întărite” la temperaturi foarte înalte. La capătul unei benzi transportoare produsele erau „decalotate” cu un „cuiț” de foc și oțel luînd formă definitivă. Urma apoi „șlefuirea” cu granule de carbură de siliciu rezultînd așa-numitele produse sadea”, fără colorații decorative. De aici mergeau spre secțiile de ornamentare, motivația artistică fiind realizată în relief (prin sculptare) sau prin pictare. Nu înainte însă de a trece pe sub ochiul atent (și frumos — n.n.) al C.T.C.-istei Capotescu Aurica. „Din cei 6 frați — îmi spune dînsa, 5 am învățat tainele prelucrării sticlei și credem că nu există meserie mai frumoasă”.

La „decorare” mîinî măestrelor pictau direct pe sticlă culoari minunate într-o fantezie ce vorbea despre bogăția de spirit și talent a oamenilor locului, de fapt, a românilor în general. Ana Brustur, Petre și Ana Seleşan sint doar cîteva dintre cei care, de mai bine de 10 și respectiv 20 de ani dau sticlei o culoare aparte, la propriu și la figurat, permanentizîndu-i frumusețea și renumele.

Am luat în mină un pahar. Strălucea puritatea sticlei aidoma unei picături de rouă dimineată. În curînd, la necaz sau la bucurie, omul îl va umple cu vinul tîmîios, fără a se gîndi o clipă la zecile de mîini anonime care i-au dat viață. Dar cît de puțin știu oamenii despre viața unui pahar.

B. DANIEL

Pagină realizată de membrii cercului de presă

carte

Necesitatea cîntului poetic — urmare, aceasta, a dorinței intime de vindecare, de armonizare cu lumea și cu eul propriu prin terapeutica incantatorie a versului — constituie substanța cărții de poezie a lui Valeriu Drumeș *Cinzece de vindecare*, Ed. Litera, 1981).

Poetul explorează prin atitudine existența pe care și-o proiectează în propriul sistem tezig (eroic) de înțelegere și evaluare a normelor conviețuirii cicatrizate, lipsite de tarele actuale, trecute sau viitoare. Gînditorii ne avertizează însă că omenirea nu se poate metamorfoza în esența ei și că ceea ce există ca întemeiere omenească își are propria măsură de strîmbătate. Nu este însă mai puțin adevărat că foamea poetului, a utopistului adică, spre armonie, spre totul original și împăcat, îl încarcă cu tensiune istorică, îl racordează dramatic la dansul mut al lui Shiva — cel care distruge și construiește ontologic prin ritmul drăcesc al dansului său viril — și asta chiar dacă spațiul genezei universale este cel al unei bucatării lipsite de glorie (alu-zie aici la spațiul domestic în care am petrecut, precum veritabilii „cîini nocturni” ai lui Ezra Pound, ritmurii bahice înfățișate cosmosului prin geamul pătat de murdărie al unui bloc oarecare).

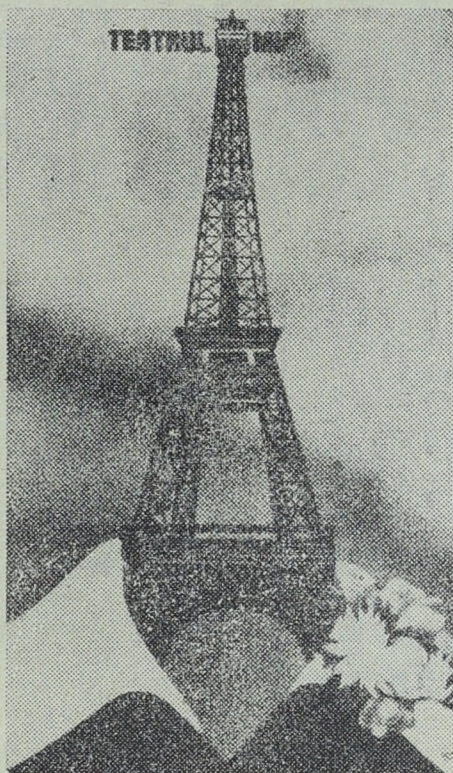
Poetul caută așadar în volumul de față un mod de a iubi — o artă de a iubi iubirea — fundamentul necesar al oricărei sofii — adunînd laolaltă imprecizia eroică (o pistă demnă de exploatat!) cu scopul împlinirii unui fel de travestire paradisiacă în care personal nu cred și care mai poate și moleși poezia — primordia de evitat a unor lihalități cenaculare. Vindecarea lumii fiind un scop refuzat, faptul atrage după sine cohorta (fertila poetică) a „cuvintelor-rumegus”, „cuvintelor-fiere”, „cuvintelor-carusel”, „cuvintelor-artificii”, „cuvintelor-țepi”, „cuvintelor-bice”, a „cuvintelor șiruri agresive”: adevărată cale poetică expusă programatic: deschidere de bun augur.

Formulările axiomatice însă, cu iz de definiție poetică: „Voi știți la fel de bine / Că din buzunarele sparte ale nopții / Stelele presărate arată / Fără greș / Drumul spre o nouă dimineață” (*In numele vostru*) sînt (ca efect poetic) sub cele denotative și descriptive, cu adieri expresioniste, mai directe în expresie și de aceea mai apte să cicatrizeze prin expunere de atitudine și de problematizări fundamentale redade temperat și prin ton iracular, încredzător în atotștiința sa: „Uit pentru o clipă că moartea / Există / Și rîd cu voi la un pahar / Cu vin / Posac e orice amurg / Dar / Ce vină am eu / Tristețea e rîul pe care-l forțeați / Inot fiecare” (*Destine*). Există apoi reușite treceri rapide spre descripții urbane, risipite ici-colo prin spațiul poemelor: „Jazz delirant de mașini gonind / Și pete de ulei bandajînd / Rănilor asfaltului” (*Revers*), și de aici la perspective neașteptate „Minunea / De a-ți contempla propria alcătuire / În modul cel mai simplu / Cu puțință” (*In prelungire*) sau, tot astfel: „Orgi anonime sînt aceste / Tevi de apă / Trezînd / Prin zidul tău în zidul vecinului / Și de la o casă la alta” (*Tevi de apă*). În unele locuri poetului îi reușește, în fel comportamentist, atmosfere bizare de bun nivel. „Să-ți speli o cămașă la orele 9 seara / Fragedă șansă de-a alunga / Stranii angoase / Năvălind sistematic, cine știe de unde / Să lași noaptea să se holbeze / Curioasă, / Cînd spiritul tău, unduind, pe Shiva / În dans îl întrece” (*Ritual*).

Deschiderile volumului de poezie al lui Valeriu Drumeș stau tocmai în aceste disponibilități ale sale de a crea raporturi noi între eul creator și lume, între obiecte și stări, între teme poetice mari (țara, străbunii, necesitatea păcii etc.) și tratarea lor în fel personal, altcumva decît le demonetizează ocaziile. Ceea ce ar fi de evitat este axioma și definiția poetică comună urcînd din spre registrul mineral și cosmic (ploaie, stele, noapte) spre cel uman într-o manieră ușor blagiană („Ploaia a povestit pămîntului / Legendă etc. și „ploaia nu era / Decît părul tău / Acoperindu-mă”) manieră istovită din păcate de prea multa insistență de cenacul și de prea mult epigonat.

Cu actualul volum, Valeriu Drumeș pășește, credem, spre deplina fructificare a reușitelor de pînă acum și spre decantare poetică — spre metafizica acesteia.

DANIEL VIGHI

Studiul 2

Sub auspiciile Comitetului de cultură și educație socialistă al județului Timiș și Uniunii artiștilor plastici din R.S.R. (filiala Timișoara), în luna decembrie — ianuarie s-a desfășurat sub ochii noștri expoziția „Studiul 2”, continuare a precedentei sale ediții.

Prima inițiativă expozițională de acest fel din Timișoara venea în întimpinarea unei alte înțelegeri a operei artistice, care înceta să mai existe ca un simplu dat, transcendent și complet: „faptul creat” e într-o perpetuă metamorfoză, pentru motivul că, orice picătură de timp și loc înglobată în materialul artistului este un stadiu, ce nu își pierde nici o fărîmă din pasiunea care a pătruns în substratul lucrării.

„Studiul...” este un pas către cunoașterea artistică a universului lucrurilor și prin acesta a eului nemărturisit al autorului. Din studiu rezultă îndeosebi originalul în ceea ce are el ca esență: valoarea reală, conferită de autenticitatea și particularitatea sa.

În acest sens, orice operă de artă este un studiu, dar nu orice studiu este operă de artă, deoarece uneori acesta se mărginește la a inventaria roadele și proiectele unei zile (ceea ce nu e lipsit de importanță, căci putem găsi aici germele marilor compuneri ce vor apare în viitor).

Perpetua dorință de împlinire creatoare și afectivă a plămuitorului ce-și formulează mesajul spre exterior se realizează în forme de exprimare a voinței ce curg unele din altele într-o continuă depășire a sinelui.

Știutul de azi și de aici poartă în el pe cel de ieri și de acolo.

Tocmai de aceea a apărut, „Studiul 2”, ca un cadru în care s-a relevat procesul de adîncire a unui inventar de momente presupunînd autodepășirea artistică care duce spre o viziune integratoare asupra opiniilor individuale ale creatorilor români despre cosmosul lor.

„Studiul 2” stă sub semnul a două (omul și natura; locul și lucrurile) din cele șapte tematice, propuse de „Studiul”: utopia ca investigație a cercetării, analize ale structurii, configurării de simboluri, forme de conceptualizare a percepției vizuale, fondul memoriei semnificat în imagine, studiul naturii și moduri de interpretare, integrare și implicare în spațiul social.

Adezea rău folositul cuvînt „integrare”, vizează, în cadrul unor atari realizări ale spiritului, două trimiteri congenere: una spre spațiul autohton, crescut pe trunchiul milenarei culturi carpato-du-

DRUMURI CU IUBIRE

„Nu sînt turnul Eiffel”, spectacol re- luat la Teatrul Mic într-o structură „re- novată”, de muzical, beneficiază de înfil- nirea scenică a doi oameni de teatru de o elevată competență: *Ecaterina Oproiu* — ca autor și *Cătălina Buzoianu* — ca regizor. Fericită „pactizare” a acestor două bine conturate structuri spirituale a dus la edificarea unui spectacol total, deosebit de sugestiv și de plin de tine- rețe. Muzica lui *Ion Cristinoiu* și coregrafia lui *Cornel Patri- chi* se constituie drept spațiu-contrast, prin intermediul căruia apar mai pregnante valențele luptei de era- dicare a condițiilor ce justifică durerosul „*fugim toți de toți*”. Această „haină de muzical — șansa evidentei revitalizări — nu este decît glazura de zahăr ce îmbră- că amăreala medicamentului; chiar și așa, efectul e sesizabil, mai devreme sau mai târziu.

Piesa respiră dincolo de convenționa- litatea timpului. Abolirea condițiilor sale duce, fără nici un fel de regrete, la relevarea unor dimensiuni existențiale și caracterologice mai puțin bănuite, de o mare capacitate generalizatoare.

Traiectele umane propuse apar în nu- ditatea „esenței lor, nesofisticate și toc- mai de aceea sincere și plauzibile. În principal avem de-a face cu o EA (*Car- men Galin*) evasicomună, provenită din- tr-un microunivers de manechine femi- ne, a căror idealuri duhnesc a realism imediat și a concretețe facilă; un EL (*Ștefan Iordache*) parcă speriat de di- menșiunile propriilor visuri, neputînd scăpa de obsesia unui trecut jenant („strămășii nu se aleg ci se poartă în

spate”); o FEMEIE CU OUA (*Leopoldina Bălănușă*) „îmbibată” de suculentul spi- rit natural al poporului nostru. C. G., cu dezinvoltură și ingenuitate plină de far- mec, S. I., cu flegmatism penetrant și tendențiozitate, L. B., cu reflexivitate și un formidabil joc extra-textual, împreu- nă cu restul echipei actoricești, anulea- ză din start eventualele lacune motiva- ționale existente în text.

Recuzînd aspectele tipizate, îmbicsite de „prințipuri” discutabile și prejudecăți latente ale cotidianului, piesa se consti- tuie într-o personificare a raporturilor de interese ale individului cu lumea tangentă. Pendularea între real și ima- ginar, menită să decanteze valorile u- mane durabile, curăță atît spațiul scenic cît și cel textual de artificii pedante. Re- plicile astfel esențializate dau senzația unor pumnale bine ascuțite ce spintecă atmosfera în căutarea victimei meritate. Decorul (*Andrei Both*) este scheletic, mobil, multifuncțional, la fel cum viața este o trusă de variante (a se citi „șan- se”) a căror folosire depinde de spiri- tul și capacitățile de receptare-reacție ale fiecăruia.

„Opriți pămîntul, să cobor!” — iată replica de cel mai tulburător avertisment a acestei piese-dezbatere, dacă o putem numi așa. Prin întregul păienjenis de drumuri potențiale impuse scenic este vehement condamnată lasitatea renunță- rii la lupta cu timpul pentru împlinirea și consolidarea condiției umane. În codul intim al piesei, arma adecvată acestei lupte se numește IUBIRE.

MARIUS MORARIU

nărene, cealaltă spre universalitate.

Autorii lucrărilor expuse în cele trei edificii (galeriile de artă „Bastion”, ga- leria foto AAF și Liceul de artă) au ca temelie a discursurilor emoționante satul românesc — matcă a tuturor plecărilor și venirilor, „Steaua Polară” a existen- ței neîntrerupte a românilor.

Satul este locul în care omul și lucrul s-au contopit într-o unitate de stil, este locul în care spațiul și timpul capătă sensuri și deci valori.

În acest microunivers extrem de nu- anțat prin sentimentele pe care le pro- voacă, raporturile cheie surprinse de ar- tiști sînt între om — lucruri — loc — natură, raporturi care se află într-o in- contestabilă organicitate ontologică fă- țușă sau ghicită.

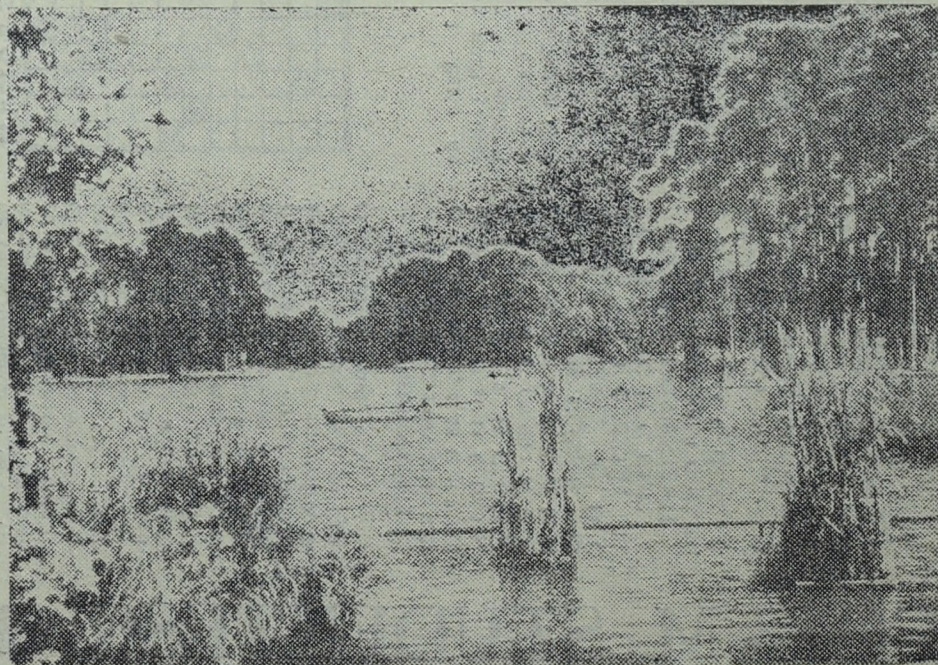
Adevărata problema ridicată de expo- ziție nu se rezumă însă la relația tradiție — prezent artistic, chiar considerînd multiple implicații ale acesteia, ci cu- prind și bucuria redescoperirii universa- lului prin prisma naționalității, a totalită- ții prin cea a particularității.

În același timp, „Studiul 2”, ca și am- plele dezbateri din cadrul simpoziului aflat sub același generic și la care au participat invitați de notorietate națio- nală: poetul Ioan Alexandru, criticul de artă Andrei Pleșu, a reamintit publicu- lui larg că opera de artă este efectul u- nei lupte perseverente cu firea și nefiîn- ță, dată la lumina purificatoare a talen- tului, a răspunderii conferite de conștiin- ță sa, într-o niciodată terminată acom- dare cu noi înșine. Așteptăm „Studiul 3”.

LUMINIȚA MARINA

Un exemplu remarcabil de garoafă se- midocă ne oferă Paul Georgescu în „România literară” din 7 ianuarie 1982.

Studenta X a leșinat în plin examen!!! După ce această știre a fost dată publicității, redacția noastră a fost literalmente invadată de relatări, declarații, mărturisiri.

I. Studenta Marghiolița G. a leșinat la examen, după ce a tras biletul aducător de noroc, sau nenoroc. A fost transportată de urgență la spital, unde și-a revenit după două ore.

Toată lumea a încercat să afle ce a putut s-o afecteze într-atît pe tînăra leșinată.

Cînd, după alte trei ore, a părăsit clădirea spitalului clătînîndu-se ușor, am acostat-o și, cu delegația deschizătoare de porți, am deschis și eu inima Marghioliței.

— Stimată tovarășă, care a fost cauza acestui leșin neobișnuit?

— Vai, zise ea, și două lacrimi mari picurară, luînd cu ele o parte din negrul genelor. Mai bine nu mi-aș mai aminti.

Iși șterse zgomotos nasul și începu:

— Am știut eu de azi dimineață că n-o să iasă bine... M-a mîncat nasul și o piclă neagră mi-a tăiat calea. Da' parcă mai puteam să mă întorc?

... În sală am intrat cu stîngul... și am ieșit pe targă. Am văzut eu un străin lingă profesorul nostru, dar nu i-am dat nici o importanță. Am tras biletul și m-am dus la catedră să le spun numărul. Abia atunci l-am văzut la față! Era Gigi; mitocanul, vipera, neisprăvitul, monstrul de Gigi (un ciorchine de lacrimi luă cu sine și ultimele pete de fard)... L-am cunoscut la Bușteni, anul trecut. Mi-a promis că mă ia de nevastă și, după ce n-am mai avut nici un chior, m-a lăsat cu buzele umflate și a dispărut... ca măgarul în ceață... Și scrisesem acasă că vin cu viitorul soț! (Amin-tirile apăsătoare au prăbușit-o pe prima bancă. A continuat cu capul prins în palme): Și tocmai el să asiste la examen, cică pentru o anchetă la gazeta studentească! Am văzut negru înaintea ochilor, apoi alb, am simțit o greutate în moalele capului, timplele-mi zvîcneau și... nu mai știu.

Revenindu-și parcă dintr-un somn lung, s-a uitat la mine, apoi a privit împrejur, și, dîndu-și seama că spusese prea multe, s-a ridicat și a dispărut... în ceață.

II. Să fi leșinat c-a tocit șase zile pe brînci și a omis (by mistake) un subiect pe care hazardul criminal i l-a impregnat pe foaia albă — alias „bilet de examen"... (un spirit deloc romantios).

III. „N-aș putea spune că am leșinat. Am trecut printr-o stare de profundă detașare de lume (ca să evit isteria). Vinovat e numai colegul meu Nelu care știa excelent. Pînă acum aveam aceeași medie, iar de-acum s-ar fi putut să mi-o ia înainte. Și părinții mei care voiau să fiu mereu prima! Am leșinat (fiindcă ăsta-i cuvîntul care vă place) cu gîndul la ei”.

IV. „De cinci ani aștept să-mi cadă un subiect pe care să-l știu. Amintesc că facultatea noastră are cursuri de 4 ani... Puteam să ratez și acum, la ultimul examen. Cînd am văzut că-mi pică, n-am mai știut ce să fac... Și

deci să zică lumea te miri ce: că-s proastă, sau că m-am făcut tociară, mai bine lipsă. Să ies nu puteam. Așa problemă... M-am tot gîndit, dar pînă la urmă am leșinat...”.

V. Investigațiile noastre discrete și strict confidențiale au scos la iveală că numita X.L.P., de ocupație temporară studentă, este o simulantă dovedită (nu ne îngăduim, din respect pentru publicul cititor, un termen mai aspru) Ne exprimăm dezaprobarea cu toată vehemența convenită și sperăm că și dumneavoastră veți face la fel, în căminele și castelele dumneavoastră (cf. „my Home, my Castle”). Sperăm că se vor organiza dez-

FAPT DIVERS

bateri și acțiuni de lămurire, astfel încît studenta X.L.P. să fie curînd re-integrată societății și producției.

VI. De la un martor ocular: „La ultimul examen al sesiunii, ultima candidată a ieșit purtată pe brațe de două colege. Cele două și-au dat silința să-și aducă tovarășa în simțiri, mai cu frecțiile, mai cu vorbele.

— Ce-ai făcut, tu? Păi ai știut excelent!

La care „victimă” a îngînat slab: „am leșinat... pentru că am auzit c-ar trebui... să fiu „mortală”, cel puțin cînd pun punctele... pe j...”.

VII. „Mulțumesc și pe această cale celor ce cu dragoste și simține m-au ajutat să ies din ultimul examen al sesiunii, unde tocmai era să leșin. Situația era cu atît mai gravă, cu cît se putea produce o complicație și apoi moartea prin inanție, deoarece țineam cură de slăbire de două săptămîni. De la colegii mei dragi, care în acele momente grele mi-au dat un sanviș și o chiftea, am înțeles că viața poate fi frumoasă și fără oțet de mere. Le mulțumesc!”.

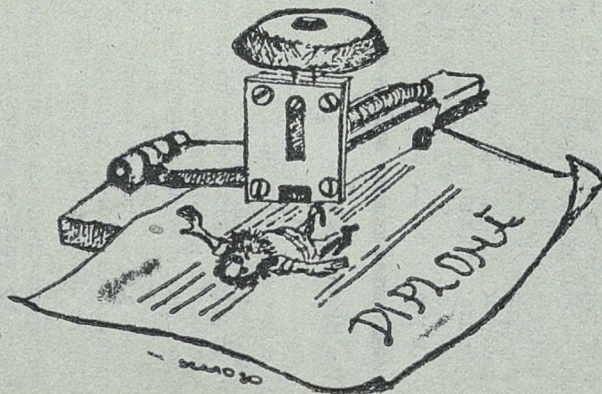
VIII. O adresă oficială: „Prin prezența se adevărește că studenta noastră X, a ieșit din sala de examen vie, nevătămată și pe picioarele proprii. Vă putem pune la dispoziție declarația sa în acest sens, pe care o avem la dosar, sub numărul 452110073. Precizăm totodată că studenta X a obținut notă maximă pentru leșinul său și comisia a fost atît de mulțumită, încît a pus-o să repete, pentru exemplul didactic. (cf. Nr. 45211074). S-a eliberat prezența pentru a pune capăt unor zvonuri supărătoare, ce dăunează prestigiului instituției noastre. Secretariatul Institutului de teatru și arte menajere”.

IX. O comunicare telefonică: „Sînt o persoană complexă, ca să nu zic complicată. Sufletul meu exterior (ca de altfel și inteligența) îmi sînt depuse în „argumentele” fișate din liceu, pe care întîmplător nu le aveam la mine. Am încercat să intru în transă ca să le regăsesc... dar cum n-am „argumente” la filosofia yoga, am leșinat. V-aș fi recunoscătoare dacă ați publica această mărturie în numărul de miine al revistei”.

X. „De fapt, nu a leșinat candidata care va să zică, ci de-a dreptul pur și simplu... profesorul!!! Cauzele multiple depistate în urma anchetei nu pot fi reproduse aici, așa că oferim un scurt rezumat. În ordinea importanței, se relevă: atmosfera viciată de odoare intensă a produselor cosmetice capitaliste („Fa” și toată gama...) precum și gradul avansat de nebulozitate al (ne)cunoștințelor împincinatei. Propunem și pe această cale revizuirea corespunzătoare a retribuției corpului didactic pe durata examenelor, datorită muncii în condiții primejdioase”. (Extras din raportul C.P.L.I. — Comisia pentru Protecția Lucrătorilor din Învățămînt).

XI. Știrile de ultimă oră aruncă o cu totul altă lumină asupra acestui caz care a zguduit mai toată opinia publică. Putem spune, astfel, cu certitudine că persoana în cauză nu este o studentă, ci un amployat la I.T.S.A.I.A. Timișoara și că întîmplarea nu a avut loc în sala de examen, ci la bere, nu anul acesta, ci acum doi ani, și că, la urma urmei, nici măcar n-a leșinat, ci doar a exclamat: „Ce căldură, dom'le! Să leșini, nu alta!”.

N-o semnăm, n-o semnăm, e prea tare!

LEX

Complexul studențesc se aseamănă cu o cetate. În ea trăiesc, învață, cunosc lumea, peste 12.000 de studenți. E o comunitate a spiritului liber, neîngrădit, însetat de cunoaștere. Iată de ce, dacă noaptea sîntem treziți din somn de cîntecele studenților cheflui, îi privim cu îngăduință sau nostalgie. Reacționăm însă cu repulsie și indignare atunci cînd sînt călcate normele juridice și morale, principiile de conviețuire pe care le-am moștenit de la părinții și strămoșii noștri.

Să meditam, de exemplu, asupra cazului studentului Birzan Gheorghe, caz pe care oi l-a pus la dispoziție tovarășul Constantin Popa, de la Procuratura locală Timișoara:

„Sînt student la Facultatea de mecanică din Timișoara Secția material rulant și pînă la data de 26 martie am fost cazat la căminul 7C, camera 72. În ziua de 6 martie 1981 a fost seara căminului 20 la care am participat, împreună cu colegii mei. Dimineața trebuia să mergem la practică, dar maestrul a spus că sîntem beți, și ne-a trimis la cămin pe cîțiva, printre care eram și eu. La cămin, am forțat tăblia de placaj care este pusă în locul geamului de la ușa numărul 7, după care am deblocat yala. Am intrat în cameră și am forțat ușa de la dulapul lui Bajo Arnold, din care am luat o geantă diplomat cu mai multe stilouri. Apoi am căutat prin celelalte compartimente ale dulapului de unde am mai luat o brichetă, o cartelă de masă pe jumătate de lună și un aparat de ras, pe care le-am ascuns într-o saltea aflată sub patul în care dormeam eu, unde au fost descoperite și redade proprietarului. Recunosc fapta comisă și regret”.

Regrete tardive. „Deoarece incriminatul este tînăr, nu a mai fost condamnat, valoarea prejudiciului este mică și prejudiciul recuperat”, studentul Birzan Gheorghe a primit 1.000 lei amendă și suportarea cheltuielilor de judecată, bani pe care nu numai că nu i-a plătit pînă acum, dar neștiind să folosească șansa care i-a fost acordată, a comis noi infracțiuni. Conducerea facultății a hotărît excluderea sa din cămin, pe data de 22 martie 1981.

Înainte însă de a părăsi căminul, B.G. a furat din hainele colegului său de cameră

Balaci Dorel un libret CEC și buletinul de identitate al acestuia, ridicînd suma de 700 lei, iar a doua zi 300 lei, după care l-a aruncat, iar buletinul l-a pus la loc”.

Prin aceasta, studentul, acum în anul II, a săvîrșit următoarele infracțiuni:

- fals în înscrieri sub semnătură privată;
- fals privind identitatea;
- înșelăciune în dauna avutului personal.

Pentru furt din avutul personal, articolul 208 din Codul Penal, prevede o pedeapsă de la 3 luni la 2 ani închisoare, sau, după caz, amendă.

Dacă furtul este calificat, articolul 209 din Codul Penal prevede pedeapsa de la 1 an la 5 ani închisoare.

Circumstanțele de calificare sînt:

— furtul e săvîrșit de două sau mai multe persoane împreună.

— cînd făptuitorul are asupra sa o armă sau o substanță narcotică, fără s-o folosească (dacă o folosește faptul se numește tilhărie).

— cînd furtul e săvîrșit într-un loc public sau într-un mijloc de transport în comun.

— în timpul nopții.

— în timpul unei calamități.

— atunci cînd furtul e săvîrșit prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase.

— de asemenea furtul e calificat cînd se fură un act de identitate.

Atunci cînd furtul e săvîrșit în dauna avutului obștesc, legea prevede pentru:

— furt simplu — închisoare de la 6 luni la 4 ani.

— furt calificat — închisoare de la 1 an la 7 ani.

— cînd furtul are consecințe grave (pagube de peste 30.000 lei) — închisoare de la 3 ani la 12 ani.

H. D.

Sfatul medicului

Anotimpul rece aduce cu sine o serie de schimbări în viața și activitatea oamenilor. Odată cu frigul, ploaia și zăpada, renunțăm la micile plimbări, renunțăm la mersul pe jos, ca și la eventualele sporturi în aer liber pe care le practicăm înainte. Alimentația sărăcită în fructe și legume se bazează mult pe paste făinoase și dulciuri.

Drept urmare a acestui sedentarism „de iarnă” și a modificării în paralel a alimentației, ne trezim primăvara, majoritatea dintre noi, că

am luat kilograme bune în greutate.

Ce putem face pentru a preveni această influență nefavorabilă a iernii asupra sănătății? Am căutat un răspuns competent din partea tov. conf. dr. Lucia Anghelescu, medic la secția de boli de nutriție a spitalului județean Timiș.

— Elementul de bază îl constituie supravegherea cu grijă a alimentației. Este vorba, în primul rînd de aspectul cantitativ. Se afirmă, nu fără temei științific că în anotimpul rece cantitatea de alimente, deci de calorii, trebuie să crească. Aceasta este valabil pentru zonele cu scăderi mari de temperatură și pentru cei care lucrează în aer liber, organismul avînd nevoie de un plus de calorii, nu prea mare de altfel, pentru a-și menține temperatura corporală nemodificată. În virtutea acestui fapt, s-a înrădăcinat ideea că iarna trebuie să mîncăm mai mult „pentru a rezista la frig”. Dacă luăm însă în considerare faptul că iernile la noi sînt destul de blînde, că puțini sînt aceia care lucrează în afara încăperii, devine evidentă necesitatea de a nu suplimenta hrana în timpul iernii.

În mod inevitabil, sortimentul de legume și fructe nu este același cu cel de primăvară, vară sau toamnă. Dar o bună gospodină are întotdeauna în vedere acest lucru. Conservele de ardei pentru umplut, de mazăre, fasole verde sau dovlecel, compoturile, gemurile și jeleurile efectuate pe tot parcursul anului, permit întocmirea unor meniuri mai variate, mai bogate în legume, fructe și derivate. În lipsa acestei preocupări, ne rămîne la dispoziție doar cartoful și varza, morcovul și sfecla, iar dintre fructe — mărul, din care meniul devine monoton uneori chiar insuportabil. Legumele de seră, pe care le dorim din ce în ce mai abundente pe piață în sezonul rece, completează lista acestor alimente atît de necesare în tot timpul anului, dar mai ales iarna.

Atenție la grăsimi și dulciuri! Ele sînt dușmanii siluetei noastre.

Și o ultimă recomandare — să nu renunțăm la mișcare, atît în aer liber cît și în casă. O formă excelentă de mișcare este curățirea zăpezii din fața casei, pe lîngă celelalte activități bine cunoscute de noi toți: ratinajul și schiul, pentru care nu există limită de vîrstă.

A consemnat
MARCELA IVAN

Luna cadourilor

1981

Intr-o bună zi, cercetind modul în care este aşteptată luna cadourilor în acest an, am poposit... Ei nu, nu în faţa vitrinelor, unde copiii îşi lipesc nasurile de sticlă, jinduind la strălucirile dinăuntru şi nici la o grădiniţă. Am poposit într-o sală de curs, după o oră de matematici, la anul I AC.

Întrebările au fost puţine. Răspunsurile foarte multe.

R.: Ce îţi doreşti acum, în luna cadourilor?

Stoica Ancuţa: Ceva maaare, şi super!

Adam Gianina: Un Suzuki verde!

Ludniţchi Mihaela: Un ceas cu cucl

Albăstroiu Simona: Să nu mai fiu așa răcită. Și încă... nici nu mai știu ce. Încă ceva...

Trifan Delia: Vreau acasă!

Așa mi-au răspuns Ele, grăbite care mai de care să-și exprime dorințele. Ei însă au fost mai greu de convins să vorbească. În cele din urmă, însă?

Koch Klaus: De ce trebuie să cumpăr? M-ai luat cam brusc după cursul ăsta. Nu-mi converg ideile. Nu știu... Uite, aş cumpăra ceva pentru sora mea. Cred că niște cărți. E în clasa a șaptea și-i place mult să citească. Și i-aș lua ceva mamei. Țin foarte mult la ea.

Nici nu știu ce i-aș lua, oricum, nu cadouri mari, doar mici atenții. În fond, gestul contează.

Tomșa Liviu: Ce să le cumpăr alor mei? Hai, fii serioasă.

Orel Lucian: De ce să cumpăr? Las-o baltă!

Pius Coriolan: Nu iau nimănu nimic.

Gabor Marcel: Da. Cumpăr cadouri. Pentru prietene. În general, spray-uri. Deodorante. Fiindcă știu că fetele se bucură pentru așa ceva. Dacă eu îmi doresc un cadou? Nu, nu-mi doresc. Acum nu.

Făgărășanu Adrian: Cumpăr. Depinde cum stau cu mălaurul (aici face un semn încetățenit). Ce găsec.

Atunci apare încă unul, care mă trage de o parte și-mi spune că dorește și el să fie interviuat. Rămâne puțin uimit când îl întreb ce cadouri are de gând să cumpere. Îmi răspunde hotărât:

„Eu nu cumpăr niciodată cadouri. Nimănu!”. Și pentru ca eu să-l cred își întărește cuvintele cu gesturi hotărâte.

R.: Dar tu, tu îţi doreşti ceva?

Ochii lui prind o sclipire ciudată: „Da. Dar asta să n-o scrii. Mi-aș dori un ciine!”.

Vorbind destul de dificil românește, George Abdo îmi spune și el că i-ar face plăcere să cumpere cadouri. Nu știe exact ce anume. Ar umbla prin magazine și ar cumpăra. Și i-ar plăcea și lui să primească.

Se adună cu toții în jurul meu, am senzația că sînt luată drept Moș Ge-

rilă, în curînd mi se vor pretinde toate aceste calouri...).

Mă retrag tiptil, lăsînd luna cadourilor să-și facă datoria...

MARIANA TIVADAR

Ce doriți să v-aducă '82

Sărbătorile de iarnă poartă în ele promisiunea unor noi începuturi. De aceea pășim în noul an cu bucuria de a sorbi dintr-un izvor neînțeput. Ne îndreptăm spre el cu gânduri curate și pline de speranță. Dar să încercăm să aruncăm o privire asupra mozaicului dorințelor colegilor noștri:

— Prima condiție pentru '82 e să obțin un 5-0 cu succes în sesiunea de iarnă. De asemenea aștept cu nerăbdare contactul cu practica pedagogică. Și, bineînțeles, distracțiile vieții de student. (Toma Ewald, fizică III).

— '82 e anul primei mele sesiuni. Vreau să mă integrez mai bine în viața de student, pe care o văd ca pe o acomodare perfectă între curs

ne, care să nu se mai dea pe sub tețghea. Și pentru că tot sînteți de la „Forum”, v-aș sugera o îmbogățire a materialelor din revista voastră cu probleme reale, studentești. Uneori ți-e milă de hirtie. (Borcean Gheorghie, matematică III).

— Îmi pare sincer rău că '82 va fi anul plecării mele de aici, al despărțirii de colegii și profesorii care mă simpatizau. Doresc să obțin o diplomă „curat”, cu care să mă întorc în țara mea. (Sauare Iva, fizică IV).

— Regret despărțirea de colegi, de prieteni, de cei mai frumoși ani ai tinereții. Aș fi gata s-o fac de la capăt, poate unele lucruri le-aș face mai bine. (Bruda Dorina, filologie IV).

— În '82 aș vrea să învăț să patinez și să-mi repar mașina, fiindcă anul acesta am circulat mult fără frînă. (Filis Petros, chimie III, Grecia).

— '82 e pentru mine un an plin de necunoscut: prima sesiune, primul an de facultate. Dacă numai pe jumătate va fi ca în '81 pentru mine va fi frumos. Vreau să continui ce-am început. (Polen Gerlinde, germană I).

— Multe discuri noi. (Kato Ștefan, chimie III).

— O mașină B.M.V. și să trec în

și bibliotecă. Altceva? Eu am dorințe puține și toate sînt legate de pasiunea lecturii. (Florian Sfrenț, I Filologie).

De sărbători sînt cuprins de un sentiment de tradiție și stabilitate a neamului, un soi de bucurie a permanenței care revine ritmic pășind mereu nouă. Aș vrea ca anul următor să-mi aducă nu numai o diplomă ci și bucuria intrării mele în viața de inginer și a contactului cu oamenii din producție. (Burzo Ioan, chimie IV).

— Mi-aș dori un copil. Și o casă nouă. Sînt proaspăt căsătorit și încă nu stau cu soția. La „școală” vreau să obțin note mai bune, pentru că de mine depinde acum soția și copilul. Aș vrea să nu le lipsească nimic. (Racoșea Florin, construcții II).

— Eu n-am nici o dorință. Sînt pe dinafară. (Vilcu Dorel, fizică III).

— Cît mai mult timp pentru satisfacerea pasiunii pentru filozofie. Aș vrea să apară cît mai multe cărți bu-

anul IV. (Prasas Dionisis, chimie III, Grecia).

— Post la Herculanee. (Bondoc Mihaela, matematică IV).

— Vreau să-mi păstrez titlul de Miss-Eleganță pe care l-am cucerit anul acesta la balul bobocilor. Nu, nu depinde de bani. (Miss Eleganță, fizică I).

— Ce să-mi doresc? Nimic. N-am ce să realizez în '82. Lucrez aici în prostie la rezistență. (Soș Andrei, construcții III).

— De la '82 aștept ca la școală să merg bine, să rămîn în „Doina Timișului”, la dansuri populare, să pot să fac în continuare sport și să continui să mă înțeleg cu omul iubit. Aș mai vrea ca oamenii să fie mai buni, să trăiască în pace, să nu se mai bănuiască unii pe alții. (Zah Mariana, „Miss Mecanică”, 1981).

HORIA DULVAC
LAURENȚIU BADEA

Înainte de „Ultima repetiție“

Miercuri, 6 ianuarie 1982 a avut loc la sala Olimpia un spectacol organizat de U.A.S.C.R. cuprinzând elementele de vîrf ale muzicii și umorului studentesc. Iată declarațiile date de organizatori reporterilor prezenți la conferința de presă ce l-a precedat:

Dan Bacinschi (scenaristul spectacolului):

Spectacolul e un tot unitar, o înmănușare a numelor laureate la faza finală a „Cîntării României“. Este o sinteză a artei studentești prin vîrfurile la care a ajuns.

Mihaela Bustuchină: Aseară la Craiova ne gîndeam cum va fi spectacolul, acum sîntem la al doilea examen. În autocar s-a venit mereu cu noi idei. Se creează un nou spectacol în timpul acestui turneu. Acum la Timișoara vom folosi ideile născute din discuțiile și certurile noastre. În cei șase ani de facultate am așteptat un asemenea eveniment, laureată festivalului să fie grupați, să-și înghibe singuri un spectacol și să meargă într-un turneu prin centrele universitare, sub egida muzicii și umorului.

Nicolae Arieșanu (conducătorul brigăzii A.S.E.-ului): Spectacolul e prezentat altfel decît un cînaclu tip „Flacăra“ sau folosind doi prezentatori drăguți. Pentru spectacolul nostru e necesară în primul rînd apropierea cu sala, ceea ce este greu de realizat într-o sală de sport cu condiții scenice minime și o acustică necorespunzătoare. Ne-am simțit datori să facem tot ce e posibil pentru a obține ambianța necesară. Spectacolul e dificil. Am făcut cu toții mari sacrificii încercînd să ne rupem de comoditatea cotidiană. Nu am ales din repertoriul unui grup neapărat numerele cu priză la public, am vrut să realizăm un spectacol de calitate selectînd numerele ce caracterizează grupul și umorul studentesc.

Am renunțat la orice imixțiuni din afară, puteam apela la un scenarist sau un regizor profesionist, dar ne-am simțit obligați față de spiritul tînăr să nu denaturăm cu nimic umorul și spontaneitatea studentescă, am încercat și sper că am reușit un lucru bun.

Ideea de „ultimă repetiție“ s-a născut în septembrie.

Concertul „Song“-ului de la sala Majestic era structurat altfel. Acțiunea se petrecea la o repetiție oarecare, I.L. Mihalea era gazda, și totul se desfășura urmărind o idee mai veche a lui I. L. Mihalea pe care a aplicat-o fiind forțat de timpul scurt disponibil pentru organizarea concertului.

La acest spectacol este altceva. Inițial totul era ca o piesă de teatru care lega între ele numerele din program. Dar la Craiova, din cauza sonorității sălii ne-am dat seama că se pierdea o parte din conflict și l-am simplificat.

Cum a fost la Craiova?
În primul moment — pu-

blicul consternat.

Spectacolul — de ținută.

Numerele — de mare succes.

Conduc brigada A.S.E.-ului. Mi-am format o concepție oarecum diferită referitor la noțiunea de brigadă. Eu cred că brigada nu e un gen de reprezentare scenică în sine ci o intersectare a mai multor genuri apropiată mai mult de revistă.

Am încercat să spargem tiparele împămîntenite ale anilor 1950, care astăzi ne apar groțesti, frizînd kitsch-ul. Cred că acest concept de brigadă cuprinde încă multe disponibilități neeliberate.

A consemnat
FLORIAN MIHALCEA

*Pe speranța de ne
vom revădea cît mai
curînd*

Mihalea
Sept 1982

„Song“-o stare de spirit

Dacă pentru Ioan Luchian Mihalea Timișoara era identificată cu „o stare de mare oboseală“ (abia veniți de la Craiova, urmau să concerteze aici) după spectacol ea a devenit „orașul cu cel mai cald public din țară“, căruia i s-a promis „un concert

integral „Song“, de o înaltă ținută artistică“.

„Song“-ul a ridicat din nou sala în picioare afirmîndu-se încă o dată ca o stare de spirit a tineretii.

— **I. Luchian Mihalea, cum a luat naștere „Song“-ul?**

— Eram în anul II la Conservator, cînd 5 studenți, 3 băieți și 2 fete am alcătuit un grup coral. În 1973 am luat premiul I la „Festivalul Național al Artei Studentești“ de la Timișoara, primul nostru mare succes. Am continuat apoi cu alți amatori inițial cu studenții de la limbi germanice devenind formația Centrului Universitar București. Niciodată n-am crezut că o să ajungem atît de departe. Uneori simți că poți muta munții și atunci mai ai de făcut un pas. Noi l-am făcut. Cea mai mare bucurie a mea este că la fiecare spectacol concertăm cu sala plină, cîntînd muzică corală, reușind să schimbăm ideile preconceptuate ale publicului larg, referitor la acest gen de muzică.

— **Care este sursa acestor disponibilități?**

— Oamenii, membrii grupului. Orice piesă se naște dintr-o stare de spirit — rezultat al unei orientări de echipă. Vîrsta tînăra e un zăcămint.

— **Greutățile începutului?**

— Conservatorismul și inerția. La primele noastre apariții ne-am simțit priviți ca niște saltimbanci. Ceea ce facem, facem cu mare convingere membrii „Song“-ului trăiesc intens fiecare moment al spectacolului.

— Cum asigurați tinerețea „Song”-ului?

— Grupul nostru are o fluctuație anuală de 5-6 persoane. Acest lucru e un avantaj, existând mereu membri proaspeți ai grupului cu poftă și putere de muncă, dar și un dezavantaj pentru că ne situăm în permanență în umbra unui plafon calitativ pe care nu-l putem depăși.

— De unde ideea „Mini-Song”-ului?

— De când m-am certat odată cu cei mari și am vrut să mă verific. Copiii au fost pentru mine întotdeauna o revelație, un univers de o uluitoare prospețime și puritate. Cu ei am luat premiul II în Danemarca la Festivalul „H. C. Andersen”, când am cântat alături de formații profesioniste.

— Cum vedeți evoluția grupului?

— În munca cu amatorii sînt momente de vîrf și de ieșire din formă. Dispunem însă de o mare energie. Song nu are vacanță: vara în turnee, iarna la munte, de revelion cîntăm, repetăm, munca fiind permanența valorii.

— Ce planuri de viitor aveți?

— Am fondat cvintetul vocal bărbătesc care-mi poartă numele, singurul de acest gen din țară. Asupra lui așteptăm opiniile publicului. Vreau să scot un al doilea disc și mă pregătesc pentru un lucru care înseamnă foarte mult pentru mine, un spectacol de conservator.

— Ce oferiți cititorilor revistei „Forum studențesc”?

— Sinceritatea mea și... un autograf.

Interviu realizat de:
HORIA DULVAC
FLORIAN MIHALCEA

BASORELIEF

Spectacolul studențesc „Ultima repetiție” s-a încheiat cu un așteptat dar, din păcate, scurt recital al formației BASORELIEF (Iulian Vrabet ch. bass, Relu Bitulescu drms., Dan Brucher p., Nicolae Mantu fl., Doru Caplescu tr., Cristian Teodorescu sax. — absent în acest spectacol —, Erwin Surin clav), care, prin cele câteva piese interpretate, ne-a dăruit un jazz-rock de calitate.

„Basorelief”, cum ne mărturisește Iulian Vrabet, leaderul formației, încearcă un „sound” aparte. Aceasta se și simte, prin contextul ritmic și melodic inedit, prin acea anume ambianță timbrală dozată cu inflexiuni specifice, prin deosebita complexitate de limbaj, toate acestea însoțite de o intensă trăire a actului interpretativ și de spontaneitate realizată printr-o remarcabilă dexteritate tehnică ce pune, în același timp, în valoare originalitatea concepției creatoare a grupului. Schimbările de ritm și at-

„Basorelief” și Mihaela Bustuchină

mosferă, solistica instrumentală, trecerea de la sonoritățile cu tentă meditativă, halucinantă uneori, ca o evadare din realitate la improvizațiile alerte, pline de vervă, de o puternică tensiune emoțională, originala armonizare a elementelor ce compun discursul sonor dovedesc o bună stăpînire a acestui gen al artei sunetelor, jazz-rock-ul.

Schimbăm câteva cuvinte cu Iulian Vrabet:

— De ce această opțiune pentru fuziunea jazz-rock?

Inițial am fost o trupă de rock. Am optat însă apoi pentru jazz-rock deoarece acest gen răspundea mai bine posibilităților noastre de expresie și era o cerință implicită a componenței formației. Suflătorii își au „cuvîntul”

lor greu în compozițiile noastre.

— Care sînt audițiile voastre preferate — Jazz și rock?

În ceea ce privește jazzul... WEATHER REPORT, CHICK COREA, JOHN Mc LAUGHLIN și MAHAVISHNU ORCHESTRA. Cit despre rock... DIRE STRAITS — o muzică curată, sigură, clară —, iar de la noi, DOMINO.

— Cînd vă vom mai putea audia și vedea la Timișoara?

Avem frumoase legături de prietenie cu formațiile „Pro Musica” și „Post Scriptum”. Ideea unui spectacol împreună cu una din aceste formații mi se pare bună. Oricum, vom reveni cu plăcere în Timișoara.

Vă așteptăm.

EUGEN IONIȚA

Noua dreaptă

Unul din semnele tentativei de a consolida pozițiile ideologiei burgheze în condițiile profunde crize a capitalismului contemporan este ostentația cu care fiecare din manifestările sale poartă ecusonul „noutății”. Denumiri ca „noua filozofie” sau mai recent „noua dreaptă” capătă relativ ușor circulație, folosind din plin concursul mijloacelor de difuzare în masă a informației pentru a-și exercita persuaziunea asupra unor cercuri mai largi. Asociația filozofiei iraționaliste sau conținutului principal nemo-dificat al gândirii politice de dreapta, eticheta „noutății” nu are însă în asemenea cazuri o acoperire.

Filosofeme.

Spre deosebire de „noua filozofie”, care reprezintă un reflex teoretic al eșecului frământărilor sociale din Franța anulului 1968, curentul „noi drepte” se afirmă de la început ca o poziție politică ofensivă, cu scopuri sociale clar definite. Incapacitatea democrației occidentale de a stăpîni criza economică gravă, deruta în fața acesteia, accentuată de criza alienării valorilor ca și specularea unor erori mai mult sau mai puțin evitabile în dezvoltarea lumii socialiste, au permis unor teoreticieni relansarea ideilor drepte ca o alternativă la revoluționarismul maselor.

Nu există o doctrină unitară a „noii drepte”, izvoarele de inspirație ca și ideile reprezentanților acesteia fiind foarte variate. Lipsa de unitate teoretică se traduce prin existența unor fracțiuni în cadrul curentului. Astfel, se pot distin-

ge: o orientare cu un pronunțat caracter filozofic-metafizic (Alain de Benoist), o orientare mitologică (Michel Bauchot); o orientare modernist-scientistă (Henri de Lesquen). Dincolo de aceste deosebiri remarcăm însă că „noua dreaptă” are caracteristicile unei ideologii reacționare ce implică soluții și consecințe politice periculoase.

Idea centrală pe care o acreditează toate orientările „noii drepte” este cea de diferență din care se derivă apoi ideea inegalităților culturale și sociale. În încercarea de a discreditarea ideea de egalitate între oameni, se invocă deosebirile genetice sau... politeismul primitiv-

lor. „Oamenii nu se nasc liberi și egali” — ne asigură Louis Pauwels — unul dintre exponenții extremiști ai „noii drepte”. Disprețul față de mase și cultul elitelor, ca și atitudinea față de antimarxistă și anticomunistă sînt consecințe firești ale unei ideologii a cărei esență de clasă transpare cu toată evidența.

„Noua dreaptă” optează astăzi în mod mai tranșant decît „noua filozofie” pentru domeniul gândirii politice și caută pentru sine finalitate directă, chiar dacă în termenii pseudodiscursului său teoretic, vrea să pară numai o „mișcare culturală”, o „școală de gândire” care să fondeze o nouă „Cultură politică”. Victoria forțelor de stînga din Franța este — credem — un avertisment privind zădărnicia încercărilor de „innoire” și revitalizare a unor concepții burgheze retrograde.

Prof. dr. I. CORNEA

Negocierile de la Geneva

La 30 noiembrie 1981, la Geneva, orașul multor înfrîntiri internaționale, au început negocierile sovieto-americane asupra limitării armamentelor nucleare în Europa. Salutînd începerea acestor negocieri secretarul general al P.C.R., președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, arăta la grandioasa adunare populară de la București consacrată dezarmării că popoarele se așteaptă „ca încă pe timpul tratativelor să se ajungă la încetarea realizării programului de amplasare a noi arme în Europa, la diminuarea armamentului nuclear”. Din aceste cuvinte reiese caracte-

cheltuielile militare au atins suma de aproape 600 miliarde dolari și numărul încărcăturilor nucleare s-a ridicat la 50.000. Aceste cifre, arată că de fapt a fost vorba mai degrabă de înarmare și nu de dezarmare. Pentru a elimina posibilitatea conversiunii discuțiilor despre dezarmare în aprobarea înarmărilor febrile și fiind vorba de Europa, România susține că de data aceasta țările europene trebuie să manifeste un interes deosebit și să participe într-o formă sau alta la aceste negocieri și să poată expună punctul lor de vedere, să contribuie la realizarea efectivă a

eveniment

terul stringent, acut al declanșării cît mai grabnice a unui proces efectiv de dezarmare, care să se soldeze cu rezultate concrete, palpabile, materializate în reducerea arsenalelor militare, în primul rînd ale celor nucleare, pînă la eliminarea lor completă. Așa cum se știe despre dezarmare se discută de multă vreme, în diverse foruri internaționale dar nu numai că nu s-a ajuns la impunerea arsenalelor militare mondiale și în special a celor două mari puteri S.U.A. și U.R.S.S., dar în umbra lor s-a desfășurat cea mai vertiginoasă înarmare. Cînd în 1960 au început cunoscutele negocieri de dezarmare tot de la Geneva cheltuielile militare erau la nivelul de 250 miliarde dolari iar numărul încărcăturilor nucleare de circa 1.000 în 1981.

acordului pentru oprirea amplasării și înlăturării rachetelor pentru o Europă fără arme nucleare. Această poziție principială a României se regăsește și în punctul de vedere a altor țări europene. În concepția României, a președintelui ei, transformarea Europei într-un continent al dezarmării fără arme nucleare, într-un continent al securității și colaborării ar avea consecințe binefăcătoare asupra ansamblului climatului politic mondial, ar corespunde intereselor și cerințelor tuturor popoarelor, ar fi începutul procesului de realizare a păcii pe planeta noastră ținînd seama de rolul și importanța Europei în politica mondială și în raportul de forță actual și în ponderea arsenalului militar mondial.

Conf. dr. GRIGORE SILAȘI

Independența națională — condiție a păcii și progresului

Conceptele de independență, pace și progres au devenit extrem de scumpe tuturor popoarelor de pe planeta noastră. Aceasta deoarece pacea și progresul social-istoric sînt de neconceput fără independență și, am zice noi, fără suveranitate, ambele coroborate, de bună seamă. Aceste concepte (categorii) politice au devenit scumpe și pentru faptul că, în decursul istoriei, forțele retrograde, reacționare, au atentat nu o dată la existența lor, încalcîndu-le brutal, cu consecințe nefaste, incalculabile pentru omenire. De altfel istoria capitalismului — în general —, a imperialismului — în special — este presărată de la a la z cu nenumărate fărâdele. Promovînd politica de forță și dictat, de încălcare a libertății popoarelor mici și mijlocii, statele imperialiste au jefuit immense bogății din atîtea țări, încît foamea, subnutriția, analfabetismul și subdezvoltarea poate fi înfrîntă în toate fostele colonii. Iar cursa înarmărilor, intenția S.U.A. de amplasare în Europa occidentală a rachetelor cu rază medie de acțiune, de fabricare, în același scop, a bombeilor cu neutroni, fac parte integrantă din politica mai sus menționată.

Poporul nostru are o istorie a sa. Născut aici, pe gîla carpato-danubiano-ponctică, el a fost nevoit să înfrunte în repetate rînduri tendințele cetroptoare ale puterilor străine. Întotdeauna, lupta pentru neafîrnare și libertate a fost împietită cu cea împotriva asupritorilor interni. „Această particularitate specifică — se arată în Programul P.C.R. — și-a pus amprenta asupra întregii evoluții sociale a României, asupra felului de a fi și de a gândi al poporului român, asupra însuși destinului său istoric caracterizat prin luptă hotărîtă, plină de sacrificii pentru libertate și unitate, pentru dreptul de a fi stăpîn în propria țară”.

Independența în relațiile internaționale

le, adică egalitate în drepturi a tuturor statelor lumii, suveranitate pe plan intern — iată două valori politice, interconținute, aduse pe scena istoriei contemporane de orînduirea socialistă. Căci, suveranitatea nu poate fi reală de vreme ce — așa cum arăta Nicolae Bălcescu — „societatea întreagă se află (...) alcătuită pe un șir de clase și individualități, fiecare cu privilegiul său. Marea și monstruoasă clădire de tiranie, puse una asupra alteia, și toate rezemate și apasă pe popor, pe țaranul muncitor”. Datorită politicii P.C.R., socialismului victorios pe gîla noastră strămoșască, aceste vremuri au devenit irevocabil de domeniul trecutului.

Spre mîndria și fericirea noastră, trăim alte vremuri. Azi, independența și suveranitatea sînt așezate la noi pe frontispiciul demnității, al respectării de sine a poporului nostru și al tuturor popoarelor. Documentele P.C.R., cuvîntările secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, subliniază nu o dată faptul că respectarea independenței naționale a tuturor statelor, mici și mari, indiferent de orînduirea lor socială reprezintă condiția fundamentală a unei păci trainice, a progresului omenirii. Dar nu numai atît! La rîndul lor, pacea și progresul — ținînd seama de contextul vieții internaționale actuale — constituie, am putea spune, cadrul de afirmare plenară a independenței popoarelor.

România socialistă, prin glasul președintelui său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cheamă toate statele lumii la „realizarea unei politici de pace, independență și destindere, a unei politici care să înălture teama de un nou război, să permită popoarelor să-și concentreze forțele în direcția dezvoltării economice și sociale, a bunăstării și fericirii lor”.

prof. dr. TRAIAN BUNESCU

Marile adunări ale păcii

Analizînd propunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu în direcția oprirei cursei înarmărilor, trecerii la măsuri practice de reducere a cheltuielilor militare, de apărare a libertății și independenței popoarelor, grav amenințate de actualul curs al vieții internaționale, Biroul Executiv al Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste în ședința lărgită din 30 octombrie 1981 a considerat că asemenea măsuri constituie singura alternativă la un război nimicitor, reprezentînd condiția primordială a instaurării unui climat de înțelegere, securitate, colaborare și pace, chemînd toate organizațiile sale componente, toți oamenii muncii din întreaga țară să-și spună cuvîntul în cadrul unor largi manifestări publice, să organizeze adunări populare, demonstrații și marșuri ale păcii. Apelul exprimă hotărîrea poporului român de a-și aduce întreaga contribuție la lupta popoarelor pentru dezarmare, colaborare și destindere internațională. Sute de mii de oameni și-au afirmat solidaritatea deplină cu celelalte națiuni în eforturile pentru înlăturarea primejdiilor care amenință viața și munca lor pașnică, viitorul lor, spunînd un NU hotărît războiului, fiind conștienți de faptul că mărețele aspirații de zidire a celei mai drepte și umane orîndiri — comunismul —, ca și realizarea năzuințelor tuturor popoarelor spre bunăstare și progres sînt condiționate în mod vital de înlăturarea pericolului războiului, de instaurare a unei păci trainice pe planeta noastră.

Sute de mii de reprezentanți ai tinerii generații a României socialiste și-au ridicat glasul și au cerut la unison cu întregul nostru popor, să fie salvată civilizația de primejdia armelor nucleare, să se asigure pacea, să se împiedice intensificarea cursei înarmărilor, să se deschidă calea realizării de pași concreți spre o lume fără arme și fără războaie. Impresionante coloane ale păcii formate din tineri avînd gînduri curate și idealuri înălțătoare au ridicat cu dirigenție și fermitate din sute de mii de piepturi vibrante inunuri închinată păcii, dreptului la viață, la o existență liberă și demnă.

La Tg. Jiu peste 25.000 de tineri într-o impresionantă unitate de gînd și voință au scandat lozinci pentru pace înălțînd baloane multicolore și porumbei, simbol al dreptului la viață, la pace. Tinerii furnaliști din Reșița, alături de studenții și-au manifestat voința: „Noi am cres-

cut odată cu țara și dorim ca ceea ce am înfăptuit și ceea ce ne propunem să înfăptuim să se realizeze în liniște și pace”. Tineretul studios din Timișoara și-a făcut auzit glasul dînd expresie angajării sale, ca printr-o neobosită activitate să facă să înflorească tot mai puternic țara, să triumfe pacea și libertatea popoarelor. Cei peste 6.000 de studenți și cadre didactice universitare, reprezentînd toate institutele de învățămînt superior din centrul universitar Timișoara, care au participat la marea adunare populară pentru dezarmare și pace din Piața Operei și-au spus cuvîntul răspicat, demn angajant, în favoarea păcii și a vieții, pentru apărarea celor mai scumpe idealuri ale omenirii.

Dorința de pace a tineretului a fost afirmată și cu prilejul impresionantelor manifestări „Tineretul României dorește pacea” desfășurate la București, la care au participat peste 70.000 de tineri. Organizat de Uniunea Tineretului Comunist, Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști, Organizația Pionierilor, marșul a constituit un nou prilej de exprimare a voinței unanime de solidaritate cu toate forțele progresiste. Participanții la marșul „Tineretul României dorește pacea” au adoptat apelul adresat de tineretul român tuturor organizațiilor de copii, tineret și studenți, tinerei generații a lumii pentru acțiuni unite consacrate păcii, securității și colaborării pentru edificarea unei lumi mai bune și mai drepte.

Într-o atmosferă de puternic entuziasm s-a adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu mesajul tinerei generații a României socialiste prin care s-a dat expresie hotărîrii ferme a întregului tineret al patriei de a urma neabătut cuvîntul partidului: „Sîntem o generație crescută în anii lămurinoși ai socialismului într-o țară liberă și independentă, o generație pe care partidul a format-o și educat-o într-un climat nou, de respect pentru valorile civilizației umane, în spiritul păcii și prieteniei cu toate popoarele lumii. Nu am cunoscut ororile războiului și nici nu dorim să le cunoaștem. Ne alăturăm glasurile noastre hotărîrii întregului nostru popor de a milita cu toate forțele pentru dezarmarea generală, securitate, colaborare și pace în întreaga lume. Tineretul patriei noastre spune un NU hotărît rachetelor nucleare. un NU hotărît bombeilor cu neutroni”.

ILIE GAINA

CONTRASTE

Străvechi leagăn al civilizației, Europa a devenit cel mai mare arsenal de armament nuclear și clasic, a cărui forță de distrugere sporește în ritm rapid punând în primejdie nu numai pacea ci însăși existența vieții pe continent și în lume. Mai era oare nevoie de rachete „Pershing” — cu o putere de distrugere de 400 kilotone (de 30 de ori mai mare decât bomba de la Hiroșima) și o rază de acțiune de 1.800 km — și „Cruise” — cu rază de acțiune de 2.500 km și zbor la joasă înălțime pentru a scăpa de detectarea radar — atunci când o singură salvă a celor 24 de rachete nucleare cu rază de peste 7.000 km, care se află la bordul unui submarin de tipul celor ce patrulază în apele din jurul țărmurilor continentului, ar putea transforma într-un deșert radioactiv, în câteva secunde, o suprafață de trei ori cât Europa și atunci când tot aici se află cea mai mare concentrare de încărcături nucleare din lume, adică peste 15.000 de încărcături ex-

plozive nucleare care ar putea să ucidă teoretic de 114.000 de ori fiecare european? Și iată „zestrea” ucigătoare a continentului: 2.452 rachete intercontinentale; 1.803 rachete instalate pe submarine; 505 bombardiere strategice; 2.400 avioane de luptă; 4.500 nave de război, din care 67 crucișătoare și 240 distrugătoare; 91.270 tancuri; 56.400 tunuri; în total pe continent există 700 de baze și instalații militare străne iar efectivele militare însumează 13,8 milioane de oameni.

Necesitatea de a se acționa neîntârziat pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea la dezarmare este pusă pregnant în evidență de realitățile vieții internaționale, de faptul că înarmarea aruncă poveri insuportabile pe umerii popoarelor. Totalul cheltuielilor militare depășește volumul investițiilor în scopuri civile pe glob, un avion de luptă ultramodern echivalând cu costul unui milion de tone porumb sau 100 spitale sau 40.000 de farmacii, un

tanc cu 36 apartamente cu trei camere; un distrugător cu electrificarea de orașe și perimetre rurale cu 9 milioane de locuitori, un submarin cu 45.000 locuințe. Numărul savanților și inginerilor angajați în activitatea de cercetare și proiectare în scopuri militare este de 500 de mii — 20% din numărul lor total — iar numărul angajaților civili în serviciile cu profil militar trece de 100 de milioane. În lume se cheltuie astăzi de opt ori mai mult pentru cercetări în domeniul noilor arme decât pentru soluționarea problemelor energetice, 75% dintre cei aproximativ 2.000 de sateliți lansați până acum au variate funcții militare, consumul mondial de hidrocarburi lichide în scopuri militare (fără cantitățile utilizate pentru fabricarea de arme) se ridică la 700-750 milioane barili pe an sau dublul consumului întregii Africi în aceeași perioadă. Un singur avion de vânătoare înglobează 6 tone de aluminiu, obținut prin prelucrarea a 20 tone de bauxită și 100 mii Kwh energie electrică.

Balanța cheltuielilor pentru viață și a celor pentru moarte se înclină primejdios. ILIE GAINĂ

GÎND DE PACE

La Paris, într-o piață centrală, se află o coloană de bronz, monument comemorativ al unor trecute victorii bonapartiene — coloana Vendôme. Un bronz pe care, cu un secol în urmă poetul Auguste Barbier ne-o spunea, mamele nu-l privesc niciodată! Rezultat în urma topirii unui impresionant număr de tunuri, el indica, mai presus de orgoliul izbînzii expansioniste, arma ucigașă, cea care a curmat viața fiilor, fraților, soților...

Circulă, de secole, o celebră expresie, de o incontestabilă actualitate: „Si vis pacem, para pacem” — Dacă vrei pace, pregătește pacea — și, ce poate fi mai adevărat decât ideea că pacea trebuie mereu „pregătită”, adică întreținută, apărută, nicidecum uitată?

O pace ignorată înseamnă, în primul rînd, victime. Iar nebulia omenească și le-a avut nu o dată, 30 de milioane în primul război mondial; 80 de milioane în al doilea. Un „moment” de experiment atomic a numărat 150.000 și catastrofa aceea s-a numit Hiroșima!

Pacea, liniștea noastră de zi cu zi. Definită de firescul zilei. De obișnuința somnului netulburat de coșmaruri. De surîsul copilului neîntinat de spaimă. De străvezimea văzduhului a cărei transparentă nu riscă a fi tulburată. De bucuria muncii. Lucruri firești ce trebuie a fi vegheate spre a nu fi, nicidecum, înlocuite de suferință, lacrimă, durere!

O minte scelerată poate oricînd isca un cataclism. Riscul este imens. Iar ceea ce a fost Hiroșima poate fi, la această oră, grație armamentului cumulat pe planetă, 250.000 de Hiroșime! O „pace înarmată” nu poate fi o pace autentică. Dimpotrivă. Un iminent pericol. O continuă amenințare din nevăzute neguri. Cîtă vreme există înarmare, omenirea este în pericol! Viața însăși, Pămîntul, Civilizația umană! Inadmisibil de a fi lăsate la discreția unor ambiții distructive!

Spunem „NU” cu toată ardoarea inimilor noastre, opunîndu-ne cu întreaga noastră tărie. Iar gîndul se-nalță plin de sinceritate, întru binele omenirii. Dorind sănătate planetei și locuitorilor ei. Îmbelșugare în orice casă, pe oricare meridian. Tinerete perpetuă pămîntului, zile și nopți netulburate. Progres, tericire, respect gîndirii și demnității umane. Gînd curat, gînd de pace — mesajul președintelui Nicolae Ceaușescu adresat lumii!

DANA DINU

Pe HANI îl întîlnesc în holul cantinei 1/C la standul cu cărți. Îl întreb dacă e de acord să scriu câteva cuvinte despre el în „Forum — Viața noastră studentescă”. Nu spune „Nu!” și mă invită să vorbim în liniște, la el „acasă” (Căminul 2 Med.), la o cafea „arabă”.

De cînd mă știu am visat „medicină”. Eram copil și cei din jur mă întrebau: „Ce ai să fii tu cînd o să te faci mare?”. Răspundeam: „Medic”, deși atunci nu știam prea multe din ceea ce ar putea însemna această meserie. Mai tirziu am continuat să-mi urmez gîndurile pentru că mi-am dat seama că, numai medic fiind, aș putea dărui ceea ce eu am mai bun, că aș putea să ajut oamenii. Nu am dorit să fiu medic pentru a fi neapărat respectat în societate, ci pentru a avea posibilitatea de a-mi ajuta ori salva semenii și de a mă simți, astfel, util. A lucra cu oamenii impune întotdeauna, după cum știm cu toții, o mare responsabilitate. Așadar, la momentul hotărîtor, mi-am pus problema: „Voi putea face față...?”. Și am pășit înainte.

Aveam de ales între Grecia și România. Condițiile climatice mediteraneene, modul de viață din Grecia mi-ar fi fost mai apropiate de cele de acasă (în Israel locuiesc la 11 km de litoral) și deci mi-ar fi fost mai ușor să mă adaptez. Cunoșteam însă prestigiul școlii românești de medicină și, în ciuda condițiilor, poate nu mai grele, dar, oricum, mai neobișnuite mie, am optat pentru România. Și mă

COLEGII NOȘTRI DE AMFITEATRE

bucur de alegerea făcută. Este o țară frumoasă, cu oameni buni, capabili. Am găsit aici medici bine pregătiți de la care prilejul de a învăța meserie, este o bucurie pentru oricare dintre noi, studenții.

Știam unde este situată pe hartă, România, dar nu mă închipuiam aici: învățînd, cunoscînd oameni, făcîndu-mi-i prieteni. Era ceva nou pentru mine. Ajuns în România, am ținut să mă adaptez cu totul vieții de aici. Desigur, la început am avut inerente probleme. Dar, așa cum îmi spun toți colegii, pot zice că am reușit.

Îmi place mult Timișoara. E un oraș deschis, frumos, cu oameni deosebiți. Mă simt bine aici și am condiții bune de studiu și cercetare. Acestea mi-au permis să realizez și să prezint deja prima parte a lucrării mele de diplomă. Îmi place să călătoresc. Am parcurs aproape toată țara. Mă opresc mai des în munți. În liniștea și prospețimea peisajului reușesc întotdeauna să-mi adun gîndurile. Am vizitat de cîteva ori Nordul Moldovei cu minunate-

le-i minăstiri, Cheile Bicazului, Lacul Roșu. De asemeni, Valea Prahovei... Și pe unde trec, fac fotografii. Am multe astfel de amintiri. Cînd îmi găsesc clipe de răgaz citesc istorie sau literatură de anticipație.

Îl mai întreb pe Hani ce simte știînd că nu peste mult timp, încheindu-și studiile, va părăsi România.

Sînt stăpînit de un sentiment contradictoriu. Pe de-o parte, îmi pare rău că plec. Vezi, împlinesc acum șapte ani de cînd am venit aici, mi-am făcut atîția prieteni... aici am devenit matur, m-am obișnuit cu orașul, cu parcurile, cu canalul, cu piețele și turnurile sale, cu oamenii. Întîlnesc uneori oameni pe stradă care mă salută numai pentru că odată am vorbit în tren. Altfel, sînt nerăbdător, bucuros ca, în sfîrșit, să ajung să-mi practic meseria în țara mea. Iar dacă acum voi pleca din România negreșit am să vin să o mai vizitez de multe ori. Mă leagă multe amintiri...

Poate că despre Hani Girys, anul VI M.G., ar mai fi multe de spus. Rămînem însă, și așa, cu impresia unui om deschis, adînc preocupat de meseria pe care și-a ales-o. Și nu numai din notele sale foarte bune de pînă acum ne putem da seama că va dărui cît va putea mai mult acestei, cele mai umanitare, dintre meserii. Ci din însuși felul său de a fi...

EUGEN IONIȚA

preuniversitaria

Admiterea retrospectiv

Profilul electronic

Tovarășul prof. dr. ing. Tiberiu Mureșan, decanul facultății, ne informează: „Candidații la examenul de admitere veniți de la liceul de specialitate obțin, în general, rezultate slabe, extrem de puține teze putând fi notate peste 8. În aparență, posibilitatea optării pentru o disciplină tehnică studiată în liceu oferă candidaților o șansă în plus, dar totuși foarte puțini obțin rezultate satisfăcătoare și reușesc la admitere.

Pentru a da o formă mai unitară întregului examen, aș propune ca pe viitor, fizica să nu mai fie dublată de disciplina la alegere.

Apoi, ar fi bine ca în broșura de admitere să se aducă la cunoștința elevilor, mai în detaliu, modul în care are loc repartizarea pe secții ale aceluiași profil, în funcție de opțiunile la înscriere. O mai bună informare ar avea ca scop orientarea candidaților către specializările pentru care au aptitudini și ar duce la o reducere a transferurilor din timpul facultății.

De reținut că, în ideea extinderii învățământului seral, nu se aprobă transferuri de la seral la zi.

În ajutorul celor pentru care facultatea va deveni un al doilea loc de muncă, s-au luat o serie de măsuri: stabilirea unei legături mai strânse, în sens constructiv, cu întreprinderile; reuniuni deschise în cadrul cărora cadre didactice familiarizează elevii cu cerințele programei de admitere, organizarea unor cursuri de matematică și fizică începând cu luna ianuarie.

Și acum, concret despre admiterea din 1981.

Subiectele s-au încadrat în general în tematica prevăzută de programă. Doar o singură problemă la algebră și elemente de analiză matematică

a creat serioase greutăți candidaților, dar faptul acesta a afectat în egală măsură toți candidații. Comisia de corectare a stabilit un anumit punctaj care, aplicat în mod egal lucrărilor, a dus la o apreciere obiectivă, unitară și echitabilă.

La proba de fizică, enunțul problemelor a fost foarte lung, ceea ce a prelungit examenul cu mult peste cele trei ore. De aceea, s-ar impune, credem, o formulare mai concisă, mai exactă a întrebărilor, avându-se în vedere faptul că în timpul examenului, lămuriri suplimentare nu pot fi date.

În cazul a două rezolvări diferite, dar bune, ale aceleiași probleme, notele sînt egale, indiferent de metoda aplicată. Poate că ar trebui acordată o bonificație tratărilor elegante, mai scurte, pentru că acestea sînt, în ultimă instanță, rodul pregătirii aprofundate a elevilor în toți anii de studiu. Recomandarea noastră, adresată tuturor viitorilor noștri candidați, se îndreaptă către participarea cât mai activă la concursurile de matematică și fizică, către pregătirea multilaterală și sistematică în timpul anilor de școală și liceu, către orientarea din timp spre o anumită specializare.

Pe viitor, aș sugera o mai activă colaborare între institutele de învățămînt superior tehnic și școală, prin prelegeri cu caracter general sau explicativ, prin vizite la facultăți și o mai mare preocupare a factorilor educativi din școli în vederea orientării din timp și instruirii elevului, în sensul canalizării energiei sale în scopul trecerii de la învățămîntul liceal la cel superior în mod continuu și fără dezacorduri.

HARALD ZIMMERMAN

Rezolvind subiectele la fizică

1. Un tren avînd masa $m=200\text{ t}$ se deplasează uniform și rectiliniu cu viteza $v_0=54\text{ km h}^{-1}$. La un moment dat se desprind de tren cîteva vagoane avînd masa $m_1=80\text{ t}$. Coeficientul de frecare dintre roți și șine fiind de 0,05, să se determine:

- a) forța de tracțiune necesară deplasării uniforme a trenului înainte de desprinderea vagoanelor;
- b) viteza pe care o atinge trenul după un minut de la desprinderea vagoanelor, considerînd că forța de tracțiune rămîne aceeași și după desprinderea vagoanelor;
- c) spațiul parcurs de tren de la desprinderea vagoanelor pînă ce a atins viteza de la punctul precedent (b), precum și spațiul parcurs de vagoanele desprinse, din momentul desprinderii pînă la oprire. Se va lua accelerația gravitațională $g=10\text{ m.s}^{-2}$.

2. O macara acționată de un motor electric ridică uniform un corp de masă $m=10\text{ t}$

la înălțimea $h=8\text{ m}$, în timpul $t=80\text{ s}$. Se cere să se calculeze:

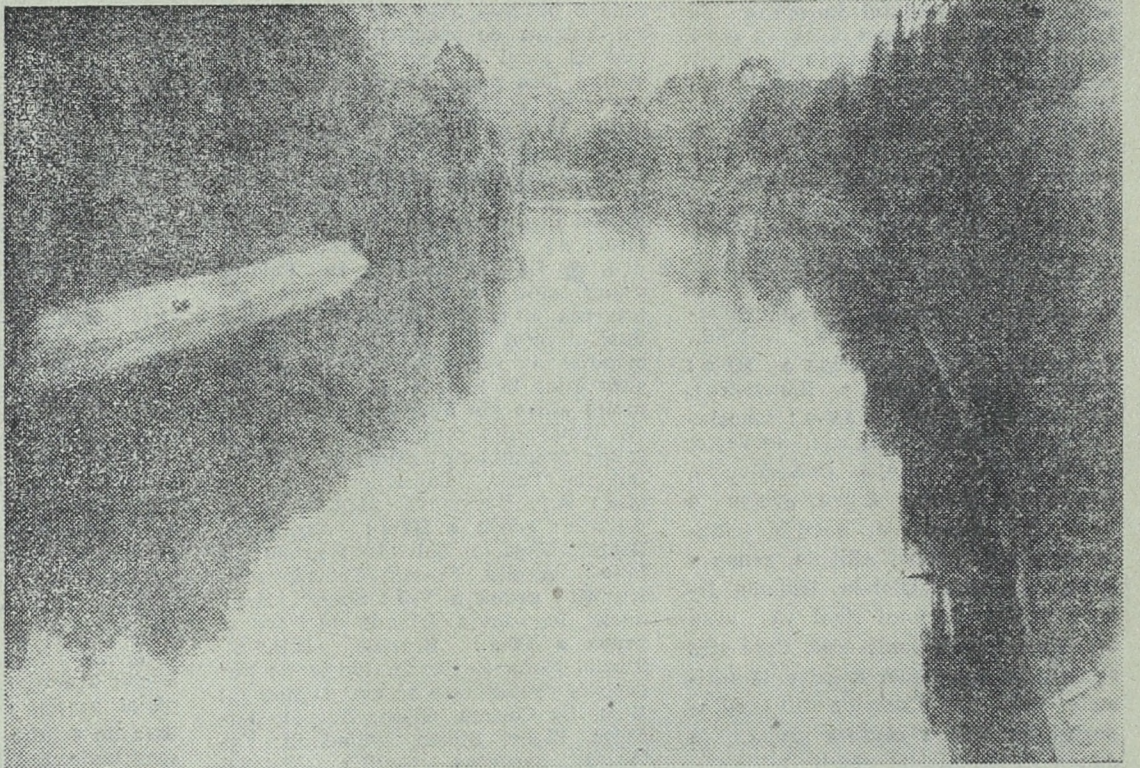
- a) lucrul mecanic util și puterea utilă dezvoltată;
- b) intensitatea curentului electric de alimentare a motorului, știind că acesta consumă puterea $P_c=12\text{ kW}$ sub tensiunea $U=500\text{ V}$;
- c) randamentul motorului. Se va lua $g=10\text{ m.s}^{-2}$.

3. Să se scrie, indicînd semnificațiile mărimilor fizice care intervin:

- a) expresia forței centrifuge;
- b) expresia energiei interne a unui gaz ideal;
- c) ecuația de stare a unui gaz ideal.

4. Să se scrie, indicînd semnificațiile mărimilor care intervin:

- a) expresia drumului liber mediu al moleculelor unui gaz;
- b) principiul I al termodinamicii;
- c) legea inducției electromagnetice.

Bega — la fel de frumoasă ca vîrsta ce o străjuiește

STUDENTIA ÎNTRE VIS ȘI REALITATE

Copil fiind, credeam că studenția e un anotimp ca primăvara sau ca iarna, poate mai frumos. Mai apoi am auzit vorbindu-se despre EA ca despre muncile lui Hercules înmulțite cu trei. Niciodată, însă, nu m-a fărâșit dorința de a fi student, de a-mi încerca puterile și de-a gusta din sentimentul reușitei. Și, dincolo de scopul precis al studiului, am vrut să cunosc micile și marile bucurii, rarele necazuri legate de viața de student.

Am găsit o parte din posibilitățile viitorii studenți pe băncile Liceului de matematică-fizică din Caransebeș.

„Doresc tare mult să fiu student — ne mărturisește Nicolae Cristescu. Liceul îți oferă posibilitatea formării unei culturi generale, în schimb studenția te poate angaja pe drumul marilor realizări în domeniul pe care ți l-ai ales, în cazul meu, electronica. Aștept studenția ca o schimbare și bursa ca un stimul ent binevenit“.

„Am stat de vorbă cu mulți studenți și ei m-au făcut să cunosc și să îndrăgesc încă de pe acum studenția. În plus îmi place matematica și vreau să-mi desăvîrșesc cunoștințele acumulate în liceu. Am început să simt, deja, apăsătoare tristețe a despărțirii de adolescență. Totuși, mă pregătesc intens pentru examenul de admitere la matematică. Aștept mult de la studenție, dar, mai întii trebuie să reușesc.

Aceeași dragoste pentru matematică mărturisită de Carmen Vela, dublată de atracția unei cariere didactice o are și Lia Sirbu:

„La un moment dat e greu să optezi pentru una din in-

stituțiile de învățămînt superior. Eu am ales matematica pentru că... pentru că nu-mi place fizica. Dar, mai ales, fiindcă vreau să fiu profesor. Un profesor corect, cu vaste cunoștințe generale, cum, vorbind la modul sincerității, îți tîlnești cam rar“.

Opțiunea lui Gabriel Munteanu e legată de o pasiune mai veche:

„Îmi place electrotehnica și vreau să-i dezleg tainele ce-mi sînt încă necunoscute. Aș vrea s-o pot face în cadrul facultății. Deși greu, fiind navetist, mă pregătesc pentru examenul de admitere. Uneori lecțiile pentru a doua zi nu sînt tocmai bine pregătite, dar... Mă ajută foarte mult orele de meditații și pregătire organizate de profesorii noștri de fizică și matematică“.

„Știu că o să fie greu — ne spune Geta Gherghinescu. Totuși, am cîteva atuuri care cred că mă vor ajuta să reușesc. Am îndrăgît chimia din școala generală și sînt obișnuită să învăț după un program bine stabilit. Cîteva ore le dedic, zilnic chimiei.

Viitorii oameni de cultură și știință se pot forma și într-un liceu cu profil umanist. În Liceul de filologie și istorie din Timișoara de exemplu.

„E drept că peste cîteva luni voi absolvi liceul, dar asta nu mă va împiedica să continui activitatea de studiu începută aici. În liceu ne sînt oferite toate posibilitățile de pregătire, cadrele didactice ne deschid calea afirmării, asigurînd cadrul dezvoltării personalității elevului. Avînd cunoștință de opțiunile noas-

tre sîntem stimulați la materiile respective. Sînt organizate activități specifice cuprinzînd cercuri și meditații. Rămînd totuși la părerea că studiul individual este hotărîtor.

Admiterea în învățămîntul superior îmi poate oferi confirmarea unor valori legate de cunoștințele dobîndite, acumularea altora noi și, poate, chiar afirmarea. Pentru mine examenul de admitere nu constituie o treaptă aparte pe calea realizării individuale, ci reprezintă aceluși spre marelui studiu“.

Ca și Claudiu Arieșanu, Lucia Cațau e elevă în clasa a XII-a a liceului sus amintit, secția filologie. Preferințele ei sînt însă altele:

„Eu vreau să urmez cursurile Facultății de științe economice. Pregătirea pentru examen am început-o de mult punînd accentul pe economia politică. Cercurile cu acest profil, ținute din două în două săptămîni, au rolul de a ne coordona activitatea individuală“.

„Sînt pasionată de chimie — ne spune Mioara Cocora, elevă în clasa a XII-a chimie-biologie. Am avut posibilitatea să o îndrăgesc chiar în acest liceu unde activitatea de cercetare științifică este încurajată. Dovadă, existența cursului de biochimie. Pentru admitere mă pregătesc evitînd programul de studiu rigid sau prea încărcat“.

Pentru voi și pentru ceilalți colegi ai voștri, mult succes și... studenție frumoasă.

A consemnat
MIHAI MINEA

Fotbal internațional

● Intre superlativalele anului fotbalistic 1981: „Balonul de aur“ (ed. 26, Europa) — K.H. Rummenigge (Bayern München); cel mai bun jucător din America de Sud (ed. XI) — D. Maradona (Boca Juniors Buenos Aires); „Gheata de aur“ (ed. 14) — G. Slavkov (Trakia Plovdiv) 31 goluri; „Premiul Bravo“ (cel mai bun jucător european sub 24 de ani) — John Wark (Scoția, Ipswich Town); cel mai bun jucător al Campionatului Mondial de juniori — Romulus Gabor (România).

● La Paris a fost efectuată tragerea la sorți a grupelor preliminare ale noii ediții a Campionatului European de fotbal, al cărui turneu final va avea loc în 1984 în Franța. Mecuriile se vor desfășura tur-retur, cu începere din toamna acestui an și până la 31 decembrie 1983, programul urmând să fie alcătuit ulterior. Prima clasată în fiecare grupă se califică pentru turneul final, în care va juca automat, Franța, ca țară organizatoare. Iată componența celor șapte grupe alcătuite după tragerea la sorți: **grupa I:** Belgia, R.D. Germană, Scoția, Elveția, **grupa a II-a:** Polonia, U.R.S.S., Portugalia, Finlanda, **grupa a III-a:** Anglia, Ungaria, Grecia, Danemarca, Luxemburg; **grupa a IV-a:** Iugoslavia, Țara Galilor, Bulgaria, Norvegia, **grupa a V-a:** Italia, Cehoslovacia, ROMANIA, Suedia, Cipru, **grupa a VI-a:** R.F. Germania, Austria, Irlanda de Nord, Turcia, Albania, **grupa a VII-a:** Spania, Olanda, Irlanda, Islanda, Malta. Turneul final va avea loc între 9 și 23 iunie 1984. Care sînt rezultatele naționale noastre la ultimele ediții ale Campionatului european? În 1972 a câștigat grupa, în dauna Cehoslovaciei, Țării Galilor și Finlandei, calificîndu-se în sferturile de finală. În 1976 echipa României în grupă cu Spania, Scoția și Danemarca a

fost foarte aproape de calificare pe care a pierdut-o în urma punctului cedat Danemarcei (locul IV în grupă), la Copenhaga (0-0) și celui pierdut pe teren propriu în fața Scotiei (1-1 reușit de oaspeți în min. 90!), ambele partide cu Spania încheindu-se la egalitate. ● În cadrul programului de pregătire a noii echipe reprezentative de fotbal a României, la 24 martie a.c., la Bruxelles, jucătorii noștri vor susține o partidă amicală în compania reprezentativei Belgiei. Aceasta — după un preambul sud-american în care Mircea Lucescu va roda o posibilă națională — 1984. Forul belgian de specialitate a confirmat că jocul cu reprezentativa României face parte din testele echipei naționale a Belgiei ce se pregătește pentru turneul final al Campionatului mondial. ● La Zurich au fost stabilite grupele preliminarii ale C.E. de tineret (pînă la 21 de ani). Echipa României face parte din grupa a V-a alături de Cehoslovacia, Italia și Cipru. ● La 16 ianuarie, în Palatul Congreselor din Madrid, a avut loc tragerea la sorți a grupelor turneului final al celui de-al XII-lea Campionat mondial de fotbal care se va desfășura între 13 iunie și 11 iulie în mai multe orașe din Spania. Sorții au decis următoarea componență a celor 6 grupe preliminare: **grupa I** — Italia, Polonia, Peru, Camerun; **grupa a II-a:** R.F. Germania, Algeria, Chile, Austria; **grupa a III-a:** Argentina, Belgia, Ungaria, Sălvador; **grupa a IV-a:** Anglia, Franța, Cehoslovacia, Kuweit; **grupa a V-a:** Spania, Honduras, Iugoslavia, Irlanda de Nord și **grupa a VI-a:** Brazilia, U.R.S.S., Scoția, Noua Zeelandă. Mecuriile din grupele preliminare se vor disputa la: Vigo, La Coruna, Gijon, Oviedo, Alicante, Elche, Bilbao, Valladolid, Valencia, Saragoza, Sevilla, Malaga. Meciul inaugural dintre Argentina și Belgia va avea loc la 13 iunie pe stadionul Nou Camp din Barcelona de la ora 21, ora Bucureștilor.

Iată, în continuare, programul jocurilor: **14 iunie:** ora 18,15: Italia — Polonia (la Vigo); ora 22,00: Brazilia — U.R.S.S. (la Sevilla); **15 iunie:** ora 18,15: Peru — Camerun (la Coruna); ora 22,00 Ungaria — El Salvador (la Elche) și Scoția — Noua Zeelandă (la Malaga); **16 iunie:** ora 18,15: R.F.G. — Algeria (Gijon) și Anglia — Franța (Bilbao); ora 20,00 Spania — Honduras (Valencia); **17 iunie:** ora 18,15 Chile — Austria (Oviedo) și Cehoslovacia — Kuweit (Valladolid); ora 22,00: Iugoslavia — Irlanda de Nord (Saragoza); **18 iunie:** ora 18,15: Italia — Peru (Vigo); ora 22,00 Argentina — Ungaria (Alicante) și Brazilia — Scoția (Sevilla); **19 iunie:** ora 18,15: Polonia — Camerun (Coruna); ora 20,00: El Salvador (Elche) și U.R.S.S. — Noua Zeelandă (Malaga); **20 iunie:** ora 18,15: R.F.G. — Chile (Gijon) și Anglia — Cehoslovacia (Bilbao); ora 22,00 Spania — Iugoslavia (Valencia); **21 iunie:** ora 18,15: Algeria — Austria (Oviedo) și Franța — Kuweit (Valladolid); ora 22,00 Honduras — Irlanda de Nord (Saragoza); **22 iunie:** ora 18,15: Peru — Polonia (Coruna); ora 22,00 Belgia — Ungaria (Elche) și U.R.S.S. — Scoția (Malaga); **23 iunie:** ora 18,15: Italia — Camerun (Vigo); ora 22,00: Argentina — El Salvador (Alicante) și Brazilia — Noua Zeelandă (Sevilla); **24 iunie:** ora 18,15: Algeria — Chile (Oviedo) și Franța — Cehoslovacia (Valladolid); ora 22,00 Honduras — Iugoslavia (Saragoza); **25 iunie:** ora 18,15: R.F.G. — Austria (Gijon) și Anglia — Kuweit (Bilbao); ora 22,00: Spania — Irlanda de Nord (Valencia). După cum este cunoscut pentru runda următoare se califică primele două echipe din fiecare dintre cele șase grupe preliminare, cele 12 formații fiind împărțite în 4 grupe a câte 3 echipe. Câștigătorii de grupă ai acestei faze vor participa pe data de 8 iulie (ora 22) la partidele semifinale. Echipele învinse în semifinale se vor întîlni la 10 iulie pentru locul 3, iar câștigătorii vor participa la 11 iulie la finala ce va avea loc la Madrid (ora 21,00). (G. DINU).

CRONICA MICROBISTULUI

Țin și eu de cițiva ani — și, recunosc, nu doar ca un antrenament al scrisului, cît din dragoste declarată față de sport și cei ce-l fac — o rubrică inspirată din mișcarea ce se întîmplă pe arene sau în săli.

Zic asta pentru că îndemnul de a și relata alto- ra impresiile mele de la întrecerile sportive se datorează chiar lui Gîgi Mitroi! Unul din dascălii mei într-ale scrisului, precum înaintea sa și înaintea tuturor „decanul“ generației noastre de gazetari, astăzi profesioniști, Nicolae Stoian, pe atunci, în prima tinerețe, redactor șef al Vieții studentești, adjunct fiindu-i „microbistul“...

Marele merit al revistei pe care o omagiem, la primul ei sfert de veac, este, așadar — și, de fapt cine nu o știe, pentru că noi nu ne sfiim s-o recunoaștem — gruparea de condeie tinere, avîntate, pătimașe dar și harnice și, și naive, trăind la cea mai înaltă tensiune de motive bucuria iscăririi prenumelui și numelui sub o informație, un interviu, un reportaj, o anchetă...

Ca să fiu în ton cu genericul acestui spațiu grafic, era sportul nostru cel mai drag: scrisul.

Așa a și fost, așa și este: ca să scrii, alături de har, alături de cultură, e nevoie și de formă fizică, de alergare, de sudoare, de capacitatea de a trăi și izbînda și eșecul.

Mai ales atunci cînd sufeream eșecul respingerii unei tablete care mi se părea nemaipomenită, nemaîntîlnită, absolut originală și prin care, credeam, că ne așezăm de la bun început în rîndul unu, în banca din față a gazetarilor.

... În mai '70, cînd apele amenințau suflarea grîului, am fost trimis c-un tren de noapte la A-rad; podul parcă plutea pe coama Mureșului și „personalul“ n-a mai cutezat să-l îndoiaie; am străbătut orașul pe jos, era o lună clară ca oglinda, m-am dus și pe dig, am vorbit cu oficialități, cu moși, cu femei, cu soldați, pe nici unul nu l-am întrebat cum îl cheamă și ciții ani are și unde locuiește, mi-am mînjit hainele cu pămînt, cu noroi, mă temeam că digul de lingă Palatul

culturii și de lingă inima orașului se va năruî ca un castel de nisip în bătaia monstrului dintre maluri, m-au copleșit muțenia oamenilor, liniștea chipurilor lor, mîinile împreunate ca zalele lanțului...

Și am trimis un reportaj Vieții studentești scris și rescris, cu tăieturi și adăugiri, un reportaj pe care redacția nu l-a primit din cine știe ce pricină ceferistă, un reportaj care mi-a rămas ca reper că în presă trebuie să și pierzi, să uiți, sau să ții minte. Omeneste!

În presă, în sport, în viață! Și chiar la VIAȚA studentească!

TEODOR BULZA

P. S. George Dinu bizîndu-mă ca un veritabil coleg și prieten, să nu uit asta, asta fiind tableta de față, nici c-a bănuît cum, fie și încă tineri, avem, precum cei bătrîni, nostalgii și amintiri, spre care ne întoarcem ca spre o carte de suflet. Citesc și acum Viața studentească, fiecare pagină, și caut noul val; el este, el trăiește și scrie. Îi facem loc, îl salutăm, îl și ajutăm ca semn că, ciclic, totul curge, iar noi îmbătrînim...

Acest număr a fost tehnoredactat de

DANIEL KENST și DAN PAMPU

Paginatori — ION PASCU și VALEAN LAZA

Clasament Forum!

În urma scrisorilor primite la redacție am întocmit clasamentul celor mai buni sportivi ai anului 1981. Iată opțiunile cititorilor noștri:

- 1-2 Ivan Patzaichin — canotaj
- 1-2 Nadia Comăneci — gimnastică
- Sanda Toma — canotaj
- Echipa de fotbal a României — juniori
- Ștefan Rusu — lupte greco-romane
- Carmen Bunaciu — înot
- Echipa masculină de volei a clubului Dinamo
- Florin Segărceanu — tenis
- Constantin Niculae — judo
- Echipa de polo a clubului Crișul Oradea

MINUT CU MINUT

Revista „France Football“ a desemnat echipa Republicii Federale Germania ca cea mai bună echipă națională europeană pe anul 1981. Pe locurile 2 și 3 echipele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei. Nu avem cunoștință de restul clasamentului... ● La tragerea la sorți pentru preliminariile Campionatului European echipa României a fost repartizată în grupa a III-a valorică. Spre fericirea noastră Malta nu a făcut contestație ● La aceeași tragere șansa a fost de partea noastră, cele trei echipe sus-amintite făcînd parte din alte grupe. În schimb am „picat“ cu Cipru, așa că așteptăm de la F.I.F.A. aprobare ca din grupa a V-a să se califice primele cinci echipe. Poate așa ne vom califica și noi ● În loc de Ungaria și Anglia, Ungaria sau Anglia. Și de ce nu Luxemburgul? Asta ne-ar răzbuna pe deplin. ● La recentul control medical, media de efort a celor 44 de jucători convocați la lotul național a fost de patru trepte (ideal 6-7). „Celebra bicicletă“ i-a oferit lui Mircea Lucescu atingerea celei de-a cincea trepte. Măcar antrenor de talie mondială să avem! ● În căutarea unui astfel de antrenor Politehnica Timișoara apelează la a treia conducere tehnică în decursul acestui campionat. Poate Cicerone Manolache, Emeric Dembroschi și Ion Dumitru (vezi exemplul altor echipe) vor reuși ce n-au

Poșta redacției

Teodor Scurtu II Electro, am citit cu plăcere scrisoarea și addenda. Despre scrisoare: ne pare bine că articolul nostru a fost destul de „pe viu“ și ecoul s-a prelungit pînă înapoi la redacția din care a pornit. Credem că te însoțește un fină spirit de observație.

Asta și în legătură cu „Asistentul și cei 40 de studenți“, impresii curate scrise, am fi citat aici mai ales introducerea dar preferăm să ne mai trimiți cîte ceva și chiar să ne cauți personal. Adresa e tot cea de pe plic.

Ion Lungu III Construcții,

îți mulțumim pentru încrederea de care ai dat dovadă trimițîndu-ne ideile în „forma“ asta, indiferent dacă deocamdată este sau nu „literară“. Ele sînt, oricum, expresia unei frumoase maturități spirituale în devenire. Preferăm poemul „Dreptul nostru“. Poate ne mai scrii.

Mulțumim tuturor cititorilor care ne-au trimis cu ocazia Anului Nou urări de bine și succes în activitatea gazetărească. Le adresăm cu această ocazie tradiționalul „LA MULȚI ANI!“ și dorim ca anul 1982 să poarte semnul unei mai strînse colaborări între cititori și redacție.

reușit predecesorii. Dacă vor avea timp. ● Gazdele Campionatului Mondial oferă o compensație iubitorilor de fotbal din țara noastră invitînd echipa timișoreană la tradiționalul turneu ce se desfășoară la Valencia. ● Președintele clubului F.C. Argeș, Ion Barbu, spera să readucă sub culorile clubului 2-3 jucători legitimați la alte echipe. Nu știm dacă a găsit „mijloacele regulamentare“, însă știm că aducerea lui Dobrin ca antrenor este o afacere. Bună sau proastă, rămîne de văzut ● Ilie Balaci dorește formarea unei echipe naționale „care să ne permită peste patru ani să nu mai privim campionatul mondial la televizor“ („Sportul“ din 4 ianuarie). Ce-ar fi să-l organizăm la Craiova? Pentru Costică Ștefănescu faptul că Universitatea Craiova are 14 titulari față de 8 ciți are Dinamo e neînsemnăt din moment ce echipa bucureșteană are un... autobuz în plus. În schimbul a 7 jucători Dinamo i-ar pune la dispoziție întregul I.T.B. ● În cealaltă tabără, Dumitru Nicolae-Nicușor oferă Craiovei, avînd în retur 9 meciuri în deplasare, șanse reduse de câștigare a campionatului. S-ar putea ca argumentelor „solide“ din Șoseaua Ștefan cel Mare să li se opună altele „mai solide“ din Bănie. Dacă nu de la Hunedoara! ● Lansată pe drumul revenirii în Divizia A, Rapid se bate și pentru Cupă. Petrolul și Gloria Bistrița se vor strădui să-i aducă aminte de un anume proverb cu doi iepuri. Se va dovedi Rapid un „alergător“ de rasă?...

COLECTIVUL DE REDACȚIE: RADU CIOBOTEA (redactor-șef), Florian Mihalcea, Lucian Petrescu, Dan Pampu, Daniel Kenst, Horia Dulvac, Ioan Musta, Harald Zimmerman, Daniel Bumb, Luminița Marina, Marius Morariu, Mihai Minea, Helmuth Frauendorfer, Dan Pirvulescu, Ilie Găină, Eugen Ioniță, Ștefan Florea, Adrian Curelaru, Lucia Ciulea, Lucia Stoica, Horia Florentin Trif, Laurențiu Badea, Dorina Bașniță,

Anca Potoceanu, Dana Bucur, Mariana Tivadar, Tudorel Urian, Sorin Mailat, Florea Haș, Marcel Bumb, Liliana Borlovan, Andreea Gheorghiu, Nausica Șerban, Cornel Bogdan, Otilia Hedeșan, Dan Pasat, Aneța Vasiliță, Teodora Idvorean, Flavius Fodor, Mihai Junea, Dușița Bainschi, Andras Visky.

ADRESA REDACȚIEI:

● Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, cam. 03, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20,22).

● Căminul 15 Complex, cam. 1, tel. 1.69.45.

IPARUL: I.P. „BANAT“ TIMIȘOARA.